

บรรณานุกรม

หนังสือ

กฤษณ์ ชุมสาย, ม.จ. "จะอบรมบุตรสาวให้อยู่คนเดียว" ใน รวมบทประพันธ์บางเรื่อง
ของหม่อมหลวง กฤษณ์ ชุมสาย. พระนคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๒

ชัยพร วิชชาวุธ. มูลสารทางจิตวิทยา. พระนคร : ฝ่ายวิชาการ คณะวิชาจิตวิทยา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔

ชุมพร ยงกิตติกุล. การวัดทางจิตวิทยา : เบื้องต้น. พระนคร : ฝ่ายวิชาการ
ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔

ประมวล ทิศคินสัน. ทฤษฎีจิตวิทยาว่าด้วยบุคคลิกภาพ. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒ (มหาสารคาม), ๒๕๑๑

แม่มาสา ขวดีทยลละสิรินทร์ ช่างโชติ. คู่มือบรรณารักษศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๒.
พระนคร : สำนักพิมพ์เกษมบรรณกิจ, ๒๕๑๑

บุญจวน อินทรกำแหง, คุณ. วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น. พระนคร : โรงพิมพ์
พิชเชศ, ๒๕๑๗

_____. ภาพชีวิตจากนวนิยาย. พระนคร : สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, ๒๕๐๔

เสถียร จันทิมาธร. นักเขียนบ้านเรา. พระนคร : มิตรนราการพิมพ์, ๒๕๑๓

_____. คนเขียนหนังสือ. พระนคร : มิตรนราการพิมพ์, ๒๕๑๓

บทความ

จ้อย นันทวัชรินทร์, ม.จ. "การบำบัดโรคด้วยหนังสือ" วารสารห้องสมุด ๑๐
(พฤศจิกายน - ธันวาคม ๒๕๐๙) : ๓๕๘

เจริญ วัฒนสุชาติ. "สุขภาพจิตและหนังสือ" วารสารห้องสมุด ๑๑ (กันยายน -
ตุลาคม ๒๕๐๙) : ๒๕๘ - ๒๖๐

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. "การบำบัดช่วยการอ่าน" วารสารบรรณศาสตร์ ๓

(มกราคม ๒๕๒๓) : ๒๕๖ - ๒๖๐

บทบรรณาธิการ "หนังสือสำหรับเด็กที่นำอ่าน." วารสารห้องสมุด ๑๔

(พฤษภาคม - มิถุนายน ๒๕๑๓) : ๒๕๖

เปลื้อง ณ นคร, นพ ปาดกะวงศ์ ณ อรุณยา, เต็มสิริ บุญยสิงห์ และ ฉะอับ โปษภุชณะ.

"หนังสือเปลี่ยนใจคนได้" วารสารชัยพฤษษ์ ๒๔ (พฤษภาคม ๒๕๒๐) : ๑๓-๑๕

ทัศนาศลิขะนันท์. "การเลือกหนังสือสำหรับเด็ก" วารสารมนุษยศาสตร์ ๓

(มกราคม - เมษายน ๒๕๒๐) : ๑๓๔ - ๑๔๑

เอกสารอื่นๆ

อำพล โองเคลือบ. "ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่น
บางประการของบุคคลิกภาพ" ปริญญาพันธการศึกษามัชฌิม มหาวิทาลัย
ศรีนครินทร์วิโรฒม ประสานมิตร, ๒๕๑๕

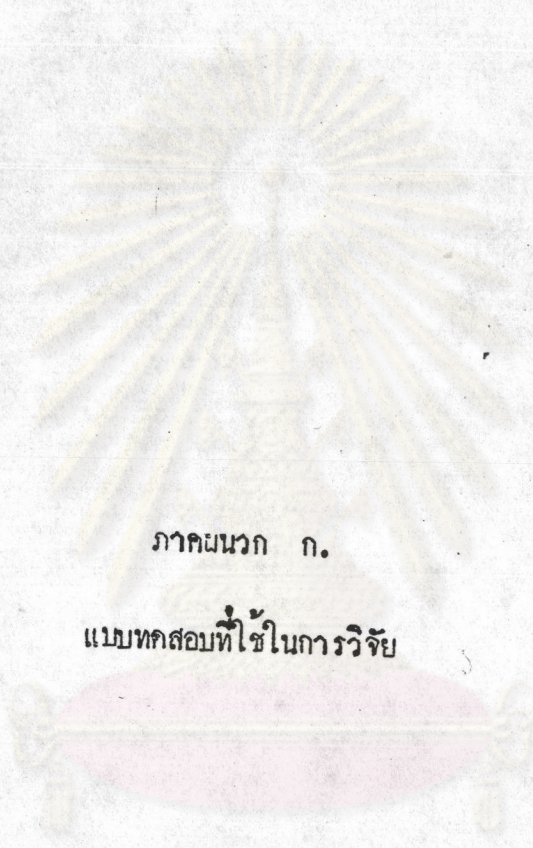
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- Ahana, Ellen, A study on the reliability and internal consistency of a manifest anxiety scale." unpublished master's thesis, Northwestern University, 1952.
- Almond, Gabriel, " The Functions of Selected American Propaganda Novels in the Political System it is Conceived," Dissertation Abstracts, 29 : 2198 A, 1969
- Alsbrook, Eleanor Young, " Changes in the Ethnocentrism of a Select Group of College Students as a Function of Bibliotherapy," Dissertation Abstracts, 31 : 4536 A, 1971
- ✓Alston, E.F.,Bibliotherapy and Psychotherapy,Library Trends, 11:166-167 October 1962.
- ✓Amato, Anthony,"Some Effects of Bibliotherapy on Young Adults," Unpublished Doctoral Thesis, The Pennsylvania State University, 1957.
- Battle, C.C., "Target complaints as criteria of improvement," American Journal Psychotherapy, 20: 1975.
- Berstein, J.E., Books to Help Children Cope with Separation and Loss, New York: R.R. Bowker Company, 1977.
- ✓Bone, Robert, " Using Literature to Extend Experiences," Elementary English, 36: May 1959.
- Bradley, C., and E.S. Bosquet, " Using of Books for Psychotherapy with Children," American Journal of Orthopsychiatry, VI: 25- 31 January 1963.
- Bryan, Alice I, "Can There Be a Science of Bibliotherapy?" Library Journal, 64: October 1939.
- Burton, Dwight, " Books to Meet Students Personal Needs," English Journal, 34: November 1947.

- *b6
- Buss, A.H., " The Measurement of Anxiety in Clinical Situation,"
Journal of Counselling Psychology, 19: 1955.
- ✓ Darling, R.L. " Mental Hygiene and Books : Bibliotherapy as Used
With Children and Adolescence." Wilson Library Bulletin
32 (December 1957) : 293-296.
- Gottschalk, Louis A. " Bibliotherapy as an Adjuvant in Psychotherapy." American Journal of Psychiatry CVI (April 1948) 632 -637.
- Hall, Calvin B. and Gardner Lindzey. Theories of Personality.
New York : John Wiley & Sons, 1970.
- Hamilton, M. " The Assesment of anxiety states by rating. "
British Journal of Medical Psychology. 32(1959) : 50 - 55
- Hartly, Helene. " Developing Personality Through Books." English Journal 40 (April 1951) : 198 - 204.
- Hipple, Theodore Wallace. " The Values in Four Selected American
Novels and Suggested Uses of Three Values in High School
English Class." Dissertation Abstracts 30 (1969) : 208.
- Jackson, E.P. " Bibliotherapy and Reading Guidance : A Tentative
Approach to Theory." Library Trend 30 (October 1962): 119.
- Lind, Katerine. " Social Psychology of Children's Reading." American Journal of Sociology 41 (January 1936) : 454 = 469.
- Lindah, H.M., and Katerine Koch. Bibliotherapy in the Middle Grades." Elimentary English 29 (November 1952) : 390 - 396.
- Loban, Walter. " Adolescents of Varying Sensitivity and Their
Response to Literature Intended to Evoke Sympathy." Doctorial Dissertation, University of Minnesota, 1949.
- Lodge, Helen C. " The Influence of the Study of Biography on the
Moral Ideology of the Adolescent at the Eight Grade Levels." Journal of Education Research L (December 1956) : 241 - 255.

- Mattera, Gloria. "Bibliotherapy in a Six Grade." Doctorial
Dissertation, The Pennsylvania States University, 1961.
- Mc. Clasky, Harris Clark. "Bibliotherapy with Emotionally
Disturbed Patients : An Experimental Study."
Dissertation Abstracts 31 (1971) : 5205 A.
- Mc. Colvin, Lionel R. Libraries for Children. London,
Phonix House Ltd., 1961.
- ✓ Medinmus, Gene R. Reading in the Psychology of Parents- Child
Relationship. New York : John Wiley & Sons Inc., 1967.
- Menninger, W.C. Bibliotherapy: Bulletin of the Menninger Clinic
1 (November 1937) : 263 - 273.
- O' Connor, J.B. "Some pattern of manifest anxiety."
Journal of Clinical Psychology 12(1956) : 160 - 163.
- ✓ Oliver, John Rathbone. Fear. New York, The Macmillan comp., 1934.
- Penken, Judge Jacob. "Prevention of Juvenile Delinquency."
American Journal of Psychology.1 (January 1957) : 71 - 86.
- Ponder, Verginia Breazeals. "An Investigation of the Effects of
Bibliotherapy and Teacher's Self - others Acceptance on P
Pupils ' Self - Acceptance and Reading Achievment Scores."
Dissertation Abstract. 29 (1969) : 2900 A.
- Rubin, R.J. "Using Bibliotherapy : A Guide to Theory and Praticce"
London , Orynx Press, 1978.
- Russel, David H. "Some Research on the Impact of Reading."
English Journal.47 (October 1958) : 398 - 413.
- Schneck, Jerome M. "Bibliotherapy and Hospital Library Activities
for Neuropsychiatric Patients." Psychiatry VIII (Febuary
1945) : 207 - 228.
- Serason, Seymour B.
- Shrodes, Caroline. "Bibliotherapy : A Theoretical and Clinical

- Shrodes, Caroline. "Bibliotherapy : A Theoretical and Clinical Experimental Study." Doctorial Dissertation, University of California, 1949.
- _____. "Bibliotherapy : An Application of Psychoanalytic Theory." American Image. 17(Fall 1960) : 311 - 319.
- ✓Smith, Nila B. "Some Effects of Reading on Children." Elementary English. 25 (May 1948) : 271 - 278.
- Taylor, J.A. "A Personality Scale of Manifest Anxiety." Journal of Abnormal Social Psychology. 48 (1953) : 285 - 290.
- Waples, Douglas. "What Reading Does to People." Chicago, The University of Chicago Press, 1940.
- Webster, Jane. "Using Books to Reduce the Fears of First - Grade Children." The Reading Teacher. XIV (January 1961) :159.
- _____. Webster's Third New Dictionary, 1966.
- ✓Weingarten, Samuel. "Developmental Values in Voluntary Reading." School Review. 62 (April 1954) : 222 - 230.
- Whipple, Charles M. "The Effect of Shorterm Bibliotherapy on the Personality and Academic Achievment of Reformatory Inmate Students." Dissertation Abstract. 26 (1968) : 2214A.
- Witty, Paul. "Reading and Personal Well - Being." Promotion Personal and Social Development Through Reading. Chicago, University of Chicago Press, 1947.
- Zucaro, Blase John. "The Uses of Bibliotherapy Among Sixth Grade to Effects Attitude Change toward American Negroes." Dissertation Abstract. 33 (1972) : 1340 A.
- Zung, William W.K. The Measurement of Anxiety. New York, Warner Lambert, 1978.

ภาคผนวก ก.

แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบรวม ๒ ฉบับ คือ แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ของภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมี ๒ ฉบับ คะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน เพื่อนำมาใช้ทดสอบความสามารถในการอ่าน เป็นการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

จงอ่านเรื่องต่อไปนี้และตอบคำถามโดยวงกลมรอบคำตอบที่ถูกต้อง

บ้านของประพจน์ อยู่ในสวนริมคลองวัดไทร ฝั่งธนบุรี ประพจน์ต้องนั่งเรือหางยาวและทอดเมล์มาเรียนที่โรงเรียน บนฝั่งพระนคร ถึงแม้จะต้องเดินทางไกลเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนนักเรียนบางคนในชั้น แต่ประพจน์ก็เข้าชั้นเรียนได้ตรงเวลาเสมอ

ประพจน์ตื่นเช้ามากเพื่ออ่านบทเรียนที่จะต้องเรียนไว้ล่วงหน้า ถ้ามีศัพท์ใหม่หรือข้อความใดที่ประพจน์ไม่เข้าใจก็จะกาไว้ด้วยดินสอ พอคุณครูอธิบายถึงตอนนั้น ๆ ประพจน์จะตั้งใจฟังเป็นพิเศษเพราะรู้ว่ายาก และจะพยายามทำความเข้าใจ เมื่อโรงเรียนเลิกกลับมาถึงบ้าน หลังจากช่วยพ่อทำงานในสวนและช่วยแม่ทำงานบ้านตามกำลังแล้ว ประพจน์ก็จะทบทวนบทเรียนที่เรียนมาในวันนั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงลงมือทำการบ้าน เพื่อจะได้เสร็จและเข้านอนแต่หัวค่ำ มีแรงตื่นแต่เช้าในวันต่อไป ด้วยความแจ่มใสและสบายใจ

ในชั้นเรียนประพจน์ตั้งใจฟังคุณครูสอนเป็นอย่างดี เมื่อคุณครูถามคำถามก็พยายามช่วยกันตอบกับเพื่อน ๆ ตอบผิดคุณครูก็ไม่ดุ ถ้ายังไม่เข้าใจที่คุณครูสอนก็ขอให้คุณครูอธิบายใหม่ได้ ทำให้ประพจน์ได้ความรู้ความเข้าใจบทเรียนได้แจ่มแจ้งและจำเรื่องราวได้ดี

ด้วยเหตุที่ประพจน์เอาใจใส่ในชั้นเรียน ขยันทำการบ้านและทบทวนบทเรียนเป็นประจำ จึงทำให้ประพจน์ได้คะแนนดีขึ้นทุกครั้งที่มีการสอบ ประพจน์มั่นใจในตนเอง แต่ถึงกระนั้นก็ยังเพียรพยายามอยู่เสมอมิได้มีความอวดดีหรือทะนงตน

- ก. ครูของประมุขมีส่วนช่วยทำให้ประมุข ถัดตอบคำถามในชั้นเรียนบ่อย ๆ เพราะ
๑. ครูรัก ประมุขมากกว่านักเรียนคนอื่นในชั้น
 ๒. ครูไม่ดุ แม้ประมุขจะตอบผิด
 ๓. ครูดู ถ้าประมุขตอบผิด
 ๔. ครูดูนักเรียนอื่น แต่ไม่ดูประมุข
- ข. กิจกรรมประจำวันที่เกิดโดยทั่วไปกระทำเมื่อกลับจากโรงเรียนแต่ประมุขไม่ได้ทำ คือ
๑. การเล่นที่สนาม
 ๒. การทำการบ้าน
 ๓. การห้องหนังสือ
 ๔. การช่วยพ่อแม่
- ค. ถ้าประมุขไม่เข้านอนแต่หัวค่ำ เขาจะ
๑. แจ่มใส
 ๒. มีแรง
 ๓. สบายใจ
 ๔. อ่อนเพลีย
- ง. การที่ประมุขเรียนดีทำให้ประมุขเป็นเด็กที่
๑. อวดดีและถูกคนอื่น
 ๒. ทะนงตนและไม่ขยันต่อไป
 ๓. มั่นใจตนเองและพยายามต่อไป
 ๔. ไม่มีเพื่อนชอบเลย
- จ. พ่อของประมุขมีอาชีพ
๑. ทำไร่
 ๒. ทำสวน
 ๓. ค้าขาย
 ๔. รับจ้าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปลาโลมาเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่อาศัยอยู่ในทะเล มันมีลักษณะอย่างหนึ่งที่คล้ายคนมาก คือมันสามารถแปลงเสียงเลียนแบบเสียงคนได้หลายเสียง แม้ว่าเสียงของปลาโลมาที่แปลงส่วนมากจะแหลมกว่าเสียงคนก็ตาม นักวิทยาศาสตร์หลายคนพยายามสอนให้ปลาโลมาพูด เหมือนกับสอนให้เด็กพูด และปลาโลมาหลายตัวก็สามารถพูดได้คล้ายเด็กจริง ๆ แม้คำพูดที่ใช้จะน้อยกว่าคำพูดที่เด็กใช้ก็ตาม แต่นักวิทยาศาสตร์ก็ยังสงสัยกันว่าปลาโลมาเหล่านั้นเข้าใจสิ่งที่เขาพูดทั้งหมดหรือเปล่า หรือเป็นเพียงสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามเหมือนกับเสือหรือแมวในคณะละครสัตว์ โดยเหตุที่ปลาโลมาอาศัยอยู่ในน้ำ การติดต่อสื่อสารระหว่างปลาโลมากันเองก็อาศัยการแปลงเสียงคล้ายกับการแปลงเสียงกับคน เสียงที่นักวิทยาศาสตร์ทราบกันแน่ๆว่าปลาโลมาใช้ติดต่อกันรู้เรื่องคือเสียงบอกเหตุอันตรายต่าง ๆ และการใช้เสียงของปลาโลมาเช่นนี้ นักวิทยาศาสตร์ก็สร้างเครื่องมือขึ้นมีลักษณะเหมือนแตรที่บีบแล้วมีเสียงคล้ายเสียงปลาโลมา นักวิทยาศาสตร์นำแตรนี้ไปบีบในน้ำ เมื่อปลาโลมาได้ยินก็ว่ายน้ำมาหาเสียงแตรนี้ นักวิทยาศาสตร์จึงเอาอาหารให้ปลากินได้ และฝึกสอนให้พูดด้วย

ก. ลูกปลาโลมาเล็ก ๆ กินอาหารอะไร

- ๑. หอยทะเล
- ๒. ฟิชน้ำ
- ๓. ปลาชนิดอื่น
- ๔. นํ้านมจากแม่ปลาโลมา

ข. ลักษณะที่ปลาโลมาคล้ายคนที่สุดในท่าน

- ๑. การพูดคุยโต้ตอบกับคน
- ๒. การแปลงเสียงเลียนแบบเสียงคน
- ๓. การพูดกับเด็กได้รู้เรื่อง
- ๔. การแปลงเสียงได้แหลมเหมือนเสียงคน

- ค. ถ้าปลาใหญ่มากมาทำร้ายปลาโลมาตัวหนึ่งในกลุ่ม ปลาโลมาตัวนี้จะส่งข่าวให้ปลาโลมาอื่น ๆ รู้ถึงอันตรายได้อย่างไร
๑. โยมิบแตรที่นักวิทยาศาสตร์ทำไว้ให้
 ๒. วายน้ำไปบอกให้ปลาตัวอื่นรู้
 ๓. ส่งเสียงให้ปลาตัวอื่นรู้
 ๔. วายน้ำไปบอกนักวิทยาศาสตร์ให้ช่วยเพื่อนปลาตัวอื่น
- ง. นักวิทยาศาสตร์สร้างเครื่องมือคล้ายแตรขึ้นมาเพื่อ
๑. ใช้พูดกับปลาโลมา
 ๒. ใช้เรียกปลาโลมาให้มาหา
 ๓. ใช้สอนให้ปลาโลมาพูด
 ๔. ใช้บอกเหตุอันตรายให้กับปลาโลมา
- จ. ปลาโลมาเปรียบกับเสือหรือแมวอย่างไร
๑. สัตว์ทั้งสามชนิดมักพบเห็นในคณะละครสัตว์
 ๒. ปลาโลมาอาจรู้คำสั่งและปฏิบัติตามเหมือนสัตว์อีก ๒ ชนิด
 ๓. ปลาโลมากับแมวอาศัยในน้ำ ส่วนเสืออยู่บนบก
 ๔. สัตว์ทั้งสามชนิดเป็นสัตว์ที่เปล่งเสียงได้เหมือน ๆ กัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผักขวงว่าเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่ง มีคอกเป็นชื่อสีม่วง สวยมาก เรามักเห็นตาม
คูน้ำ หนองน้ำ และตามแม่น้ำลำคลอง

ผักขวงมีชื่อพันธุ์ไม้ดั้งเดิมของไทย ต้นไม้ชนิดนี้เข้ามายังประเทศไทยเมื่อ
รัตนโกสินทร์ศก ๑๑๕ (พ.ศ. ๒๔๓๘) ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
เมื่อพระองค์เสด็จประพาสเกาะชวา พระอรชรชายาพระองค์หนึ่งซึ่งทรงตามเสด็จไปใน
ครั้งนั้นด้วย ได้ทอดพระเนตรเห็นต้นไม้ชนิดนี้ขึ้นทั่วไปตามร่องน้ำข้างถนนในชวา มีคอก
งดงามมาก จึงได้ทรงนำมากกรุงเทพฯ ด้วย ทรงเลี้ยงไว้ที่พระตำหนักของพระองค์ และ
ออกจะทรงหวงแหนมาก ต่อมาผักขวงเจริญงอกงามมากขยายพันธุ์อย่างรวดเร็ว พวก
ชาวจังหวัดต่าง ๆ เห็นผักขวงมีคอกสวยงามก็นำไปปลูกบ้าง เลยแพร่พันธุ์กระจายทั่วไป

ลำต้นของผักขวงนำมาสับปนกับรำใช้เป็นอาหารของหมู อาจนำลำต้นมาตาก
แห้งและทำเป็นเชื้อก็ได้ นอกจากนี้ยังนิยมนำลำต้นมาเป็นต้นปักคอกไม้ประดับได้อีกด้วย
ต้นไม้ชนิดนี้ลอยเป็นกอ ๆ ไปตามแม่น้ำลำคลอง ทำให้การเดินเรือไม่สะดวก ชักขวาง
ชลประทานโดยทำให้คันคูส่งน้ำขึ้นเขินและทำให้ท่อระบายน้ำอุดตัน หากขึ้นหนาแน่นเบียด
เสียดกันมากในหนองน้ำจะทำให้สัตว์น้ำได้รับอากาศและแสงสว่างไม่เพียงพอ เป็นเหตุให้
ปริมาณปลาตกลลง คนจึงพยายามปราบผักขวงอยู่เสมอ

ก. ผักขวงเป็นพืชประเภท

๑. พืชบก
๒. พืชน้ำ
๓. พืชมีรากอากาศ
๔. พืชครึ่งน้ำครึ่งบก

ข. ผักขวงเป็นพืชที่แพร่พันธุ์ได้

๑. ง่าย
๒. ยาก
๓. ง่าย
๔. ลำบาก

ค. รัตนโกสินทร์ศก ๑๑๕ หมายถึง

๑. กรุงรัตนโกสินทร์สร้างมาแล้ว ๑๑๕ ปี
๒. ราชวงศ์จักรีสถาปนามาแล้ว ๑๑๕ ปี
๓. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์มาแล้ว ๑๑๕ ปี
๔. ประเทศไทยตั้งมาแล้ว ๑๑๕ ปี

ง. การที่คนพยายามปราบฉกฉวยอยู่เสมอเพื่อ

๑. นำมาทำอาหารสัตว์และทำเชื้อก
๒. นำมาทำไม้ประคัม
๓. ให้การชลประทานส่งน้ำไปคลองและเลี้ยงสัตว์น้ำได้ดี
๔. ให้คนที่เหลืออยู่ออกงาไม้ไผ่เพิ่มที่

จ. ฉกฉวยเข้ามาสู่ประเทศไทยเมื่อสมัย

๑. พระพุทธเลิศหล้านภาลัย
๒. พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
๓. พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
๔. พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๗ ป่าละเมาะริมแม่น้ำที่อำเภอขลุง

ทุกเช้า คำ จะระเซ่สุดหลอจะนอนอ้าปากทากแดดที่หาดทรายริมแม่น้ำ พอสาย
หนอย จิม ลิงสุดสวยจะนำดอกไม้แดงสดมาวางข้างหน้าคำ เพื่อเป็นการ
เตือนว่า "ถึงเวลาแปร่งพันอันเหลืออยู่ทั้ง ๒๕ ซี่ของคำแล้วนะจ๊ะ" แล้วจิมก็จะกระเข้า
เข้าเหย้าคำจนคำหน้าบึ้ง เป็นที่พอใจของจิมแล้ว เจ้าลิงจิมจึงจะลาไปหากด้วยหอมกินที่สวน
ลุงนงค

ครั้นใกล้เที่ยง คำจะคลานตามเต็มไปอาศัยเงามะม่วง เป็นที่หลับพักผ่อนอย่าง
เงียบ ๆ แต่แล้วจิมก็จะมาส่งเสียง "เจ๊ยก ๆ ๆ" อยู่ข้าง ๆ จนคำไม่รู้อะไรด้วย
แล้วจึงไล่ให้จิมไปไต่ตะมะม่วงเล่น จิมอกไม้ไค้ขวางมะม่วงกินลูกใหญ่ใส่คำ บังเอิญลูก
หนึ่ง โคนตาซ้ายคำอย่างจัง ทำให้คำตาปรุควมช้าและระบมมาก

เช้าวันรุ่งขึ้นจิมนำดอกไม้ธรรมรักษา ๓ ดอกมาให้คำ เพื่อเป็นการขอโทษและ
สัญญาว่าจะไม่แก้งคำอีกต่อไป

คำสงสัยเกตุว่าจิมมีความประพฤติดีขึ้นจริง ๆ กลายเป็นลิงที่สงบเสงี่ยมไปได้ ...
แต่ลับหลังจะไปแอบขโมยที่ไหนช่างก็ไม่รู้ คืนหนึ่งเกือบหงายสาตแสงเต็มฟ้า คำพาจิมไปเที่ยว
เล่นในแม่น้ำ เย็นชุ่มฉ่ำกายและใจ คืนนี้เสียง "เจ๊ยก ๆ ๆ" ของจิมจึงไม่น่ารำคาญ

.....แล้วหลังจากนั้น คำก็หายไปจากหาดทราย มีคำเท่านั้นที่รู้ว่าตนเอง
อายุได้ ๑๒ ปี เป็นหนุ่มแล้ว และต้องการจะทำอะไรต่อไป จิมนำดอกไม้แดงสดมาวาง
สดมาเกือบทุกเช้า วันคืนผ่านไปและผ่านไปดอกไม้คำหน้ากระท่อมลุงนงคมานสะพรั่ง แต่ปีนี้
กลับจะร่วงเสียแล้ว กลับดอกไม้ค่อยหล่นลงพื้นดังหยดน้ำตาของจิมร่วงลงและซึมหายลงหาด
ทรายไต่ตะมะม่วงนั้น ยามไม่เห็นหน้าคำ จิมก็ได้แต่คิดถึงมิตรภาพอันแน่นแฟ้นและยึดเป็นเครื่อง
ปลอบใจ เคี้ยวนี้จิมชอบนั่งจับเจ้าหน้าจอยและจะเฝ้าตามตัวเองอย่างน้อยวันละ ๓ เวลา
ว่า คำจำ คำไปไหน

- ก. ในเรื่องนี้จิมกับคำเป็น
๑. เพื่อนกัน
 ๒. คู่ความ
 ๓. ศัตรูกัน
 ๔. สัตว์ที่ไม่คอยชอบกัน
- ข. คำเป็นจระเข้ที่เป็น
๑. ทารก
 ๒. เด็ก
 ๒. หมู
 ๔. แกะ
- ค. จิมประหลาดใจที่คำขึ้นเพราะ
๑. กลัวคำกัด
 ๒. เสียใจที่แกลงคำ
 ๓. อยากให้คำพาไปเที่ยว
 ๔. กลัวคำโกรธ
- ง. การที่จระเข้ทั่วไปมีลักษณะตามปกติเพราะ
๑. สืบเผ่าพันธุ์มาจากคำ
 ๒. ถูกเลี้ยงแกลงทุกตัว
 ๓. เป็นธรรมชาติของจระเข้เอง
 ๔. ทาบวมซ้ำระบบ
- จ. จิมคอยคำอยู่หลายวันและพบว่า
๑. คำยังไม่กลับมา
 ๒. คำกลับมาแล้วก็จากไปอีก
 ๓. คำรีบกลับมาทันทีเมื่อเสร็จธุระแล้ว
 ๔. คำถูกคนจับไปไว้ในสวนสัตว์

"ลม" เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติอย่างหนึ่งที่เรารู้จักดี เพราะมันเป็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราตลอดเวลา ถ้าหากลมพัดผ่านตัวเราเบา ๆ บางครั้ง เราแทบจะไม่รู้สึกอะไร ลมอาจจะพัดแรงถึงขนาดทำให้เราปลิวไปทวมลมได้ ยิ่งไปกว่านั้น ลมแรง ๆ บางชนิดอาจพัดเอาต้นไม้ถอนราก ถอนโคน หรือทำให้บ้านพังไปเลยก็ได้

"ลม" คือการเคลื่อนไหวของอากาศ สาเหตุที่ทำให้เกิดลมพัดคือ การมีความแตกต่างของอากาศร้อนและอากาศเย็น เมื่ออากาศร้อนซึ่งเบากว่าลอยสูงขึ้นและแผ่กระจายไปอากาศที่เย็นกว่าจะหนักกว่าจะเคลื่อนตัวเข้ามาแทนที่อากาศร้อน อากาศที่เย็นก็กลายเป็นอากาศร้อน เนื่องจากพื้นผิวโลกร้อน กระบวนการนี้จะหมุนเวียนกันไปเช่นนี้

การเกิดของลมจะแตกต่างกันตามลักษณะของพื้นที่ที่แตกต่างกัน ลมที่เกิดใกล้ทะเลจะเกิดจากอุณหภูมิที่แตกต่างกันของพื้นดินและพื้นน้ำ ความแตกต่างของอุณหภูมิระหว่างหุบเขาและภูเขาทำให้เกิดลม ในเมืองก็เช่นกัน เราอาจจะรู้สึกว่าลมเย็นพัดผ่าน ทั้งนี้ลมเกิดจากอากาศอบอุ่นในเมืองลอยสูงขึ้น และอากาศเย็นรอบข้างพัดเข้ามาแทนที่

ลมมีอิทธิพลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติหลายประการ อาทิทำให้เกิดกระแสน้ำในมหาสมุทร คลื่นไต้ฝุ่น พายุฝุ่น พายุทราย เป็นต้น

ก. ลมเกิดจาก

- ๑. อากาศที่เคลื่อนตัวไปมา
 - ๒. ที่โล่ง ๆ เช่น ทะเล หุบเขา
 - ๓. อากาศที่เคลื่อนตัวด้วยความเร็วสูง
 - ๔. อุณหภูมิของอากาศมีความร้อนเย็นแตกต่างกัน
- ข. เมื่ออุณหภูมิของพื้นดินร้อน แต่อุณหภูมิของพื้นน้ำเย็น ลมจะพัดจาก
- ๑. พื้นน้ำสู่พื้นดิน
 - ๒. พื้นดินสู่พื้นน้ำ
 - ๓. ข้างบนลงสู่พื้นดิน
 - ๔. ข้างบนลงสู่พื้นน้ำ

ค. ลมที่พัดแรงมากเรียกว่า

๑. กระแสลม
๒. พายุ
๓. อุณหภูมิของอากาศ
๔. ความชื้นของอากาศ

ง. เรือใบแล่นไปได้เพราะ

๑. แรงคลื่น
๒. แรงลม
๓. แรงดันของอากาศ
๔. แรงดึงดูดของโลก

จ. การที่ลมพัดทำให้เกิด

๑. ฝนตก
๒. น้ำท่วม
๓. ความแห้งแล้ง
๔. ธรรมชาติเปลี่ยนแปลง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรฐานวัดความวิตกกังวล

มี ๑ ฉบับ: รวมทั้งหมด ๔๕ ข้อ ให้เด็กที่ได้คะแนนความสามารถในการอ่านมากกว่า ๕๐% (๒๕ คะแนน) ทำมาตรฐานวัดความวิตกกังวล ก็มีรายละเอียดข้อคำถาม ดังต่อไปนี้

กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน

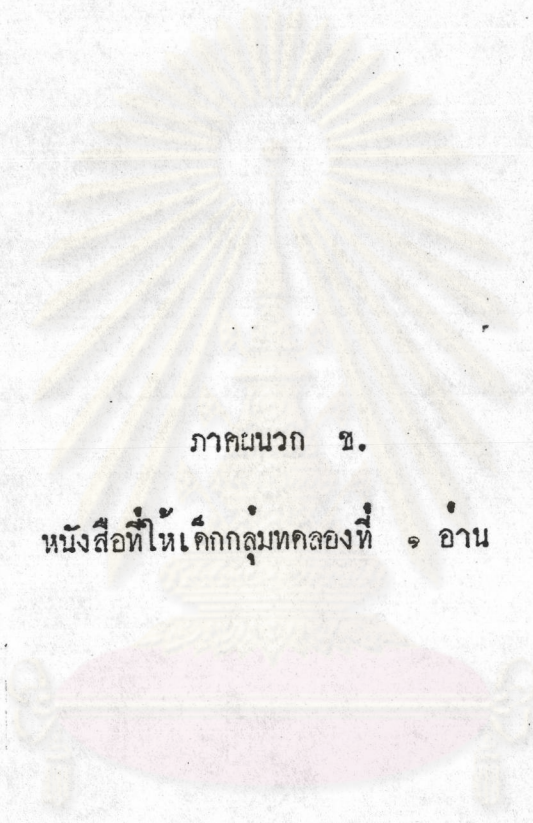
ข้อ		ใช่	ไม่ใช่
๑	ฉันรู้สึกว่าเป็นเด็กคนอื่น ๆ เป็นเด็กที่มีรูปร่างลักษณะดีกว่าตัวฉัน		
๒	ฉันไม่สบายใจว่าตัวเองกำลังเจริญเติบโตเป็นปกติเหมือนเด็กคนอื่นหรือไม่		
๓	ฉันกลัว จิ้งจก แมลงสาป และหนู		
๔	ฉันรู้สึกกลัวว่าจะตกลงมา ขณะปีนบันไดสูง ๆ		
๕	ฉันรู้สึกกลัวเมื่อจำเป็นต้องเดินกลับบ้านคนเดียว		
๖	ฉันรู้สึกกังวลว่า คนอื่น เช่น พยาบาล ครู และเพื่อน ๆ จะคิดอย่างไรกับตัวฉัน		
๗	ฉันจะรู้สึกหวาดเสียว เมื่อเห็นเลือด		

ข้อ		ใช่	ไม่ใช่
๘	เมื่อพ่อแม่ไม่อยู่บ้าน เช่นไปต่างจังหวัด ฉันรู้สึกกังวลว่าพ่อแม่จะกลับมาอีกหรือไม่		
๙	ฉันรู้สึกตกใจ เมื่อเห็นฟ้าแลบ และได้ยินเสียงฟ้าร้อง		
๑๐	ฉันรู้สึกกลัวว่า ไม่สามารถจะทำอะไรอย่างที่ใจนึกอยากทำได้		
๑๑	ฉันกลัวเจ็บ เมื่อไปหาหมอฟัน		
๑๒	เมื่อเข้านอนตอนกลางคืนและต้องพยายามข่มใจนอนให้หลับ ฉันมักจะกังวลเกี่ยวกับอะไรบางอย่าง		
๑๓	ฉันรู้สึกกลัวเมื่อจำเป็นต้องไปหาหมอ		
๑๔	ฉันกลัวเรื่องราวในวิทยุและโทรทัศน์บางเรื่อง		
๑๕	ขณะอยู่บ้านคนเดียว ถ้ามีคนมาเคาะประตู ฉันจะเกิดความรู้สึกกลัวและวิตกกังวล		
๑๖	ฉันรู้สึกกลัวซากสัตว์ที่ตายแล้ว		
๑๗	ฉันคิดว่าตัวเองมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ		

ข้อ		ใช่	ไม่ใช่
๑๘	บางครั้งฉันเกิดความรู้สึกแปลก ๆ พักในท้องโดยไม่ทราบสาเหตุ		
๑๙	ฉันกลัวถูกสุนัขกัดหรือทำร้าย		
๒๐	ฉันรู้สึกกลัว ถ้าต้องอยู่บ้านคนเดียวตอนกลางวัน		
๒๑	ฉันไม่กล้าเข้าใกล้หลุ เพราะกลัวเสียงระเบิดของมัน		
๒๒	ฉันรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตัวเอง		
๒๓	ฉันเคยรู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสุข		
๒๔	เมื่อแม่ออกไปนอกบ้าน ฉันรู้สึกกังวลว่าเมื่อไรแม่จะกลับมา		
๒๕	ฉันไม่กล้าดำลงในน้ำ เพราะกลัวจะเกิดอันตราย		
๒๖	เมื่อเขามีมือจับกับวัตถุที่มีขอบคม ๆ ฉันรู้สึกหวาดเสียว		
๒๗	ฉันเคยวิตกกังวลว่า กำลังจะมีอะไรเกิดขึ้นกับตัวฉัน		
๒๘	ฉันรู้สึกหวาดกลัวเมื่อต้องเข้าไปในห้องมีค		

ข้อ		ใช่	ไม่ใช่
๒๙	ฉันไม่ชอบเข้าร่วมในการต่อสู้กับใคร เพราะกำลังเจ็บ		
๓๐	บางครั้งฉันกังวลว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายแรงทำให้ฉันต้องเสีรา โศกเกิดขึ้น		
๓๑	ฉันไม่สามารถบังคับตัวเองให้มีใจจอกกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดย เฉพาะได้		
๓๒	ฉันรู้สึกว่ามีตัวเองสิ้น เมื่อตั้งใจทำงานสิ่งใดสิ่งหนึ่ง		
๓๓	ปาก คอ และมือของฉันมักจะแห้งมากอยู่เสมอ		
๓๔	ฉันรู้สึกหิวอยู่ตลอดเวลา		
๓๕	บางครั้งฉันสะทึงตื่นด้วยความกังวล		
๓๖	ฉันมักจะฝันถึงบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งฉันไม่อยากจะเล่าให้คน อื่นถึง เลย		
๓๗	ฉันเป็นคนประหม่าและซื่อาย		
๓๘	เมื่อฉันเกิดความรู้สึกประหม่า มักจะมีเหงื่อออกมากจน น่ารำคาญ		

ข้อ		ใช่	ไม่ใช่
๓๘	ฉันจะรู้สึกกระวนกระวายมาก ถ้าต้องคอยสิ่งใดสิ่งหนึ่ง		
๔๐	บางครั้งฉันรู้สึกกระสับกระส่าย จนนั่งอยู่กับที่นาน ๆ ไม่ได้		
๔๑	ฉันรู้สึกหวาดกลัวบางสิ่งบางอย่างหรือคนบางคน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่สามารถจะทำอันตรายแก่ฉันได้		
๔๒	บางครั้งฉันรู้สึกว่าตัวเอง เป็นคนไร้ค่าและไม่มีประโยชน์		
๔๓	ฉันรู้สึกว่าชีวิตตัวเองมีแต่ความยากลำบาก และความเคร่งเครียด		
๔๔	บางครั้งฉันคิดว่าตัวเอง เป็นคนไม่ดีเลย		
๔๕	ฉันนอนหลับไม่สนิท		
๔๖	บางครั้งฉันรู้สึกวิตกกังวลอย่างไม่มีสาเหตุในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น		
๔๗	ฉันไม่ชอบเผชิญกับความยากลำบากและปัญหาต่าง ๆ ทั้งยังไม่ชอบคิดถึงใจในเรื่องสำคัญ ๆ อีกด้วย		
๔๘	ฉันเป็นคนที่มีเหงื่อออกมากแม้อากาศจะเย็น		
๔๙	ฉันรู้สึกกังวลว่าตัวเองจะเกิดผาติเจ็บเพราะอุบัติเหตุ		

ภาคผนวก ข.

หนังสือที่ให้เด็กกลุ่มทดลองที่ ๑ อ่าน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือที่ให้เด็กกลุ่มทดลองที่ ๑ อ่านนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้มีเนื้อหาสาระ สอดคล้องกับปัญหาของเด็ก มีทั้งหมด ๓ เรื่อง คือ

เรื่องที่ ๑ บทเรียนของสมเกียรติ

เรื่องที่ ๒ ชัยชนะของธิดารัตน์

เรื่องที่ ๓ ผู้ขายหนังสือที่แสนวิเศษ

ทั้งรายละเอียดยกต่อไป

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่องที่ ๑ บทเรียนของสมเกียรติ

เด็กชายสมเกียรติ อายุ ๑๒ ปี กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.๑ ในโรงเรียนแห่งหนึ่งใกล้บ้าน สมเกียรติเป็นเด็กขยัน เรียนดี ครูและเพื่อน ๆ ทุกคนรักสมเกียรติมาก สมเกียรติเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ช่วยเหลืองานบ้านทุกอย่างเท่าที่จะช่วยได้ เวลาแม่ไม่อยู่บ้าน สมเกียรติจะช่วยดูแลน้องสาวอีกสองคน สมเกียรติเป็นเด็กแข็งแรง แต่สมเกียรติมักจะเป็นหวัดและเจ็บคอง่าย ถ้าอากาศเปลี่ยนแปลงหรือถูกละอองฝน ฉะนั้น เขาจึงพยายามระวังรักษาตัวเองอยู่เสมอ

วันหนึ่งขณะที่สมเกียรติกลับจากโรงเรียน ฝนตกหนักมาก สมเกียรติถูกฝนจนเปียกโชก เพราะหาที่หลบฝนไม่ทัน คืนนั้นสมเกียรติมีอาการไข้หวัด เจ็บคอและปวดศีรษะอย่างรุนแรง มารดาจึงพาไปหาหมอ หมอนัดยามาและให้ยามารับประทานคือที่มาน สมเกียรติต้องหยุดโรงเรียนถึง ๑ สัปดาห์ อาการไข้จึงทุเลาลงและไปโรงเรียนได้ตามปกติ

ในตอนเช้าวันอาทิตย์อีก ๑ สัปดาห์ต่อมา สมเกียรติตื่นนอนพร้อมกับรู้สึกถึงความผิดปกติของร่างกาย คือรู้สึกปวดศีรษะอย่างรุนแรง ปวดหลัง และมีอาการคลื่นไส้อย่างรุนแรง อยากอาเจียน แม่ให้สมเกียรติอมประทูและบอกว่ามีไข้สูง แม่สังเกตเห็นว่า สมเกียรติมีอาการบวม อุ่ม บริเวณใต้ตา และแขน ขา จึงรีบพาสมเกียรติไปหาหมอ หมอบอกว่า สมเกียรติป่วยด้วยโรคไตอักเสบชนิดเฉียบพลัน ต้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาล จนกว่าอาการจะทุเลาลง

สมเกียรติถามหมอบอกด้วยความสงสัยว่า "คุณหมอบอกว่า โรคไตอักเสบเกิดขึ้นจากสาเหตุอะไรครับ" หมออธิบายให้สมเกียรติฟังว่า "โรคไตอักเสบเฉียบพลันนี้ มักเป็นกันมากในเด็ก เกิดจากการติดเชื้อโรคของลำคอ ทอมทอนซิลโพรงจมูก หรือส่วนอื่นบางส่วนของทางเดินหายใจ บางทีการที่หนูเป็นหวัด เจ็บคอ และโพรงจมูกอักเสบเมื่อครั้งก่อน อาจเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดโรคไตอักเสบในครั้งนี้ก็ได้" ต่อไปเมื่อหายเป็นปกติแล้ว หนูต้องระวังตัวให้มากกว่านี้"

ในระหว่างที่คงพักรักษาตัวในโรงพยาบาลนั้น สมเกียรติรู้จักเพื่อนที่เป็นเด็กป่วยหลายคน บางคนอยู่ในโรงพยาบาลนาน บางคนอยู่ ๔ - ๕ วันก็กลับบ้าน แรก ๆ สมเกียรติก็รู้สึกเบื่อหน่ายอะไร เพราะได้รู้จักเพื่อนหลายคน หมอและพยาบาลทุกคนก็ใจดี พุคเพราะ มีเพื่อนและครูที่โรงเรียนมาเยี่ยมเสมอ ๆ

แต่พอนานวันเข้า สมเกียรติเริ่มกังวลว่า ถ้าตนเองป่วยอยู่อย่างนี้ จะทำให้การเรียนล่าหลัง ไม่ทันเพื่อน เหมอนี้เป็นเหมอนปลาย ถ้าเรียนไม่ทัน ก็ไม่สามารถจะสอบเลื่อนชั้นได้ หมอยังไม่บอกว่าจะเมื่อไรจะกลับบ้านได้ วันแต่ละวันผ่านไปอย่างน่าเบื่อหน่าย

พ่อแม่เริ่มสังเกตเห็นว่า สมเกียรติเจ็บเหงาและเป็นทุกข์มากขึ้น ไม่เอาใจใส่ตนเองและไม่สนใจในสิ่งใด ๆ พยาบาลบอกแล้วว่า สมเกียรติเริ่มอแงและอึดเอื้อน ไม่ยอมทานยา ไม่ยอมฉีดยาตามเวลา บางครั้งก็แกล้งนอนเฉย ๆ ไม่ตอบคำถามของหมอและพยาบาล ไม่พูดคุยกับเพื่อนคนอื่น ๆ ในเตียงข้างเคียง เวลาเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนมาเยี่ยมและเล่าให้ฟังว่า พวกเขาเรียนและเล่นอะไรกันมาน สมเกียรติก็ยังซึมลงและเป็นทุกข์มากขึ้น สมเกียรติคิดว่าตัวเองมีความทุกข์อย่างยิ่ง ไม่มีใครที่จะช่วยเขาได้ หมอและพยาบาลทุกคน แสดงความเมตตาปรานีและเอาใจใส่สมเกียรติ ไม่ว่าเขาจะมีอารมณ์หงุดหงิด ท้อท้อ หรือเจ็บเฉย แต่สมเกียรติมีแต่เป็นทุกข์กังวล จนไม่ได้สังเกตเห็นว่าคนอื่นรักใคร่เอาใจใส่เขามากเพียงใด

แม้ว่าเวลากลางวัน จะน่าเบื่อหน่าย กลางคืนกลับยิ่งร้ายหนักขึ้น สมเกียรตินอนล้มตาโพลง ไม่สามารถจะหลับให้หลับได้ เขาคิดกังวลอยู่แต่ว่า... "เพราะฉันต้องนอนแหว่งอยู่อย่างนี้ ฉันจึงไม่เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ ที่โรงเรียน หมอบอกว่า อีกไม่ช้าฉันจะหาย แต่ฉันรู้... ฉันจะไม่มียวันหายเป็นปกติ... ฉันจะไม่มียวันหาย" ด้วยความคิดอันนี้ เขาจึงไม่ยอมทานยา ท้อท้อหมอและพยาบาลทุกคน

ไม่กี่วันต่อมา อาการป่วยของสมเกียรติจึงทรุดหนักลงไป เขาถ่ายปัสสาวะไม่ออก มีไข้สูง ปวดศีรษะอย่างรุนแรง และมีอาการบวมตามลำตัวมากขึ้น หมอบอกพร้อมกับเห็นว่า สมเกียรติมีอาการทรุดลงอยู่ในขั้นน่าวิตก พยาบาลบอกว่า เพราะสมเกียรติไม่ได้รับประทานยาตามที่หมอกำหนด เวลาพยาบาลมาให้ยา สมเกียรติก็อมไว้และแอบคายทิ้ง

ในภายหลัง พยาบาลมาพบก็สายเสียแล้ว อาการของสมเกียรติทรุดหนักลงกว่าเดิม พ่อและแม่ต่างก็เป็นกังวลต่อเรื่องนี้มาก

เย็นวันหนึ่งขณะที่สมเกียรตินอนร้องไห้ เพราะความทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยที่ทรุดหนักของตัวเอง พี่ชนะซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียนได้มาเยี่ยมสมเกียรติ ภาภที่พี่ชนะเห็นอยู่ตรงหน้า เป็นภาพของ เด็กชายที่มีใบหน้าเศร้าหมอง ดวงหน้าขุ่นมืด นัยน์ตาบวมแดง

พี่ชนะทักทายสมเกียรติว่า "สวัสดิ์สมเกียรติ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง" "ผมเบื่อเหลือเกินครับ พี่ชนะ" สมเกียรติพูดพลางถอนใจใหญ่ "เมื่อตัวเอง เบื่ออะไร ๆ หมดทุกอย่าง เป็นทุกข์กังวลว่า เมื่อไรจะหายเป็นปกติ สอนน้องทำการบ้าน อยากรช่วยแม่ทำงานบ้าง ผมกลัวเหลือเกินว่า ตัวเองจะไม่มีโอกาสทำสิ่งเหล่านี้อีก"

"ทำไมเธอถึงจะต้องรอนจนกว่าจะหายเป็นปกติล่ะ แม้ในเวลาที่คุณก็สามารถทำอะไรได้หลายอย่าง จะให้พี่บอกใหม่ ว่าพี่จะบอกตัวเองว่าอย่างไร ถ้าพี่เป็นเธอ"

"พี่จะบอกตัวเองว่าอย่างไรครับ" สมเกียรติถามอย่างสงสัย

"พี่จะบอกตัวเองว่า เมื่อเราอยากไปโรงเรียน อยากฝึกฝนตนเองให้เป็นคนมีสติปัญญา เจตียวจฉลาด และสามารถนำเพื่อตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น เวลาที่เราอนเจ็บป่วยอยู่นี้ ก็เป็นโอกาสดีที่จะให้เราไปเข้าศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนแห่งชีวิต ซึ่งคนอื่น ๆ บางคนอาจไม่มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียน"

"โรงเรียนแห่งชีวิต พี่หมายถึงอะไร" สมเกียรติถามอย่างสงสัย

"พี่หมายถึงโรงเรียนที่เธอจะต้องเรียนในห้องที่เขอนอนป่วยอยู่นี้แหละ ภูซอ บังคับของโรงเรียนเคร่งครัดมาก แต่นักเรียนที่ขี้ขอมปฏิบัติตามกฎข้อยังคับอย่างเคร่งครัด จะค้นพบว่า กฎเหล่านี้ดีเพียงใด และบทเรียนที่เธอจะต้องเรียนก็ไม่ใช่ง่าย แต่ถึงเรียนเธอก็จะยิ่งสนใจในบทเรียนเหล่านั้น"

"บทเรียนอะไรครับ" สมเกียรติถามอย่างสนใจ

"มีบทเรียนแห่งความอดทน เป็นบทเรียนบทหนึ่งที่ยากที่สุด เธอจะเรียนได้ครั้งหนึ่ง ๆ เพียงเล็กน้อย แต่เมื่อเรียนบทหนึ่งแล้ว บทต่อไปจะยิ่งง่าย และมีบทเรียนแห่งความแจ่มใสสว่างแจ้ง บทเรียนแห่งการนำเพื่อตนให้เป็นประโยชน์และเชื่อฟังผู้ใหญ่ เราต้องพยายามเข้าใจผู้อื่น ขอมรับและปฏิบัติตามคำสั่งสอนที่เกิดจากความหวังดีและห่วงใยของผู้อื่น"

ที่มีต่อตัวเรา แม้บางอย่างจะทำให้เราลำบากใจที่จะปฏิบัติตาม แต่เราเข้าใจถึงความหวังดีของผู้อื่นต่อตัวเรา เราก็จะยอมรับและปฏิบัติตามได้ง่ายขึ้น

"ผมอยากจะทำตามคำแนะนำของที่เหลือเกินครับ ในโรงเรียนนี้มีบทเรียนอื่น ๆ อีกไหมครับ" สมเกียรติถาม

"มีอีกบทหนึ่งซึ่งสำคัญมาก คือบทเรียนแห่งความหวัง ในขณะที่พี่ยังเจ็บป่วยอยู่นั้น ทุก ๆ เช้าสิ่งที่พี่จะทำเมื่อตื่นนอนคือ พี่จะบอกตัวเองว่า ... "ฉันจะหาย... หมอบอกอย่างนั้น พ่อแม่ก็คิดเช่นนั้น บางทีฉันอาจจะหายพรุ่งนี้ คงั้น ถ้าหากวันนี้เป็นวันสุดท้ายแห่งการเจ็บป่วยของฉัน ฉันก็จะใช้ชีวิตนี้อย่างดีที่สุด ฉันจะทำตัวให้เป็นเด็กดีเป็นคนใช้ที่ไม่ทำควมหนักใจให้หมอและพยาบาล เพื่อว่า เมื่อฉันหายและออกจากโรงพยาบาลแล้ว ทุก ๆ คนจะคิดถึงฉันและจดจำไว้ไม่มีวันลืม"

"พี่คิดว่าผมสามารถจะเรียนเหล่านี้ได้ไหมครับ" สมเกียรติถาม

"ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ ขอเพียงตั้งใจแน่วแน่เท่านั้น พี่มั่นใจว่า ถ้าเธอสนใจและพยายามศึกษาอย่างจริงจัง เธอจะเข้าใจบทเรียนเหล่านี้ได้ในเวลาไม่นานนัก" พี่ชนะตอบอย่างมั่นใจ

หลังจากวันที่พี่ชนะมาเยี่ยมแล้ว สมเกียรติก็เริ่มค้นคว้าปฏิบัติตัวใหม่ เขาทำตัวร่าเริงแจ่มใส เชื่อฟังคำสั่งของหมอและพยาบาล ทานยาทุกอย่างที่พยาบาลจัดมาให้

เวลารว่างก็อ่านหนังสือบทเรียนต่าง ๆ ที่ครูจัดมาให้ ช่วยเหลือเพื่อนที่อยู่เตียงข้างเคียง เท่าที่จะช่วยได้ ในไม่ช้า อาการป่วยของสมเกียรติก็ทุเลาลงมาก และหายเป็นปกติในที่สุด

ในวันที่พ่อแม่มารับสมเกียรติกลับบ้าน หมอและพยาบาลบอกพ่อแม่ว่า "สมเกียรติเป็นคนใช้ที่น่ารักมาก ถ้าคนใช้ทุกคนเป็นอย่างนี้ หมอและพยาบาลจะมีความสุขและสบายใจมาก คนใช้เองก็จะหายเป็นปกติในเวลารวดเร็ว เช่นเดียวกับสมเกียรติ

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา สมเกียรติก็สามารถกลับไปเรียนหนังสือได้ตามปกติและในปลายปีนั้น เขาก็สามารถสอบเลื่อนชั้นได้สำเร็จเช่นเดียวกับเพื่อนคนอื่น ๆ .

เรื่องที่ ๒ ชัยชนะของฉิการัทน์

เด็กหญิงฉิการัทน์ อายุ ๑๐ ปี บ่วยค้วยโปลิโอ ทำให้เธอเป็นเด็กแขนขา ลีบเล็ก ไม่มีแรง โดยเฉพาะขาข้างขวา เธอไม่สามารถที่จะเดินเหินหรือทำอะไรคล่องแคล่วเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ฉิการัทน์รู้สึกท้อถอยและเบื่อหน่ายต่อโรคภัยไข้เจ็บของเธอมาก เธอรู้สึกน้อยใจและกังวลว่า ทำไมตัวเองจึงเกิดมาอาภัพเช่นนี้ ในขณะที่เด็กคนอื่น ๆ มีแขนขา สมบูรณ์แข็งแรง และสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรารถนาจะทำได้ แต่เธอกลับไม่สามารถจะทำอะไรอย่างที่ใจต้องการได้เลย น้ายังเป็นภรรยาของคนอื่น ทั้งพ่อแม่ พี่น้อง ครูและเพื่อน ๆ ต้องมาคอยดูแลเธอด้วย ฉิการัทน์จึงพยายามช่วยเหลือตัวเองมากที่สุดเท่าที่จะสามารถช่วยตัวเองได้

ฉิการัทน์เรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน ทุกวันที่ฉิการัทน์ไปโรงเรียน เธอจะต้องผ่านสระว่ายน้ำแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ระหว่างทาง เธอปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเข้าไปในสระว่ายน้ำแห่งนั้น และปรารถนาที่จะว่ายน้ำให้ได้ แต่... ค้วยแขนขาที่ลีบเล็กอย่างนี้ เธอจะว่ายน้ำได้อย่างไร ฉิการัทน์เฝ้าแต่ครุ่นคิดค้วยความเศร้าหมอง

วันหนึ่งโรงเรียนหยุดครึ่งวัน ฉิการัทน์เตรียมชุดว่ายน้ำไปค้วย เธอตั้งใจที่จะทำตามความปรารถนาของตัวเองสักครั้งหนึ่ง ก่อนกลับบ้านฉิการัทน์จึงแวะเข้าไปในสระแห่งนั้น เธอยืนนิ่งที่ขอบสระท่าทางซลาทกแล้ว ไม่กล้าลงน้ำ

"ลงมาซี ฉิการัทน์ มาครั้งนี้ ครูจะช่วยหนู" เสียงครูสอนว่ายน้ำร้องเรียก

"ลงมาเดอะน่า ฉิการัทน์" ครูยิ้ม อ้าแขนออกกว้าง พร้อมทั้งจะรับตัวเธอ

หัวใจของฉิการัทน์เต้นรัวราวกับตึกตอก ในที่สุดเธอก็ยอมให้ครูพาลงไปในสระ ครั้งแรกฉิการัทน์กลัวน้ำ แต่ครูพยุงตัวเธอไปข้างสระ จนกระทั่งเธอก็คุ้นเคยกับน้ำเย็นในสระ จากนั้นครูบอกให้ฉิการัทน์เกาะขอบสระ เหยียดขาไปข้างหลัง

"นี่ลองใช้ขาทั้งสองข้าง กระทุมน้ำซี ฉิการัทน์" ครูแนะ

ฉิการัทน์นึกสงสัยว่า เธอจะทำอย่างนั้นได้หรือ ฉิการัทน์ก็เหมือนกับเด็กตัวเล็กๆ ที่ว่ายน้ำไม่เป็น เธอยังจำเรื่องราวที่ผ่านมาได้อย่างแม่นยำ ฉิการัทน์บ่วยค้วยโรคโปลิโอ

หลังจากนั้นเธอก็เห็นซากะเมลก เธอได้ยื่นพ่อแม่ปรึกษาหมอบอกว่า "อีกหน่อยลูกสาวคุณอาจจะต้องสวมซาเหล็ก แล้วก็ใช้ไม้ยันช่วยพยุงตัวเวลาเดิน" พ่อแม่ทั้งคู่ทำอะไรไม่ออก แต่หมอบอกให้ความหวังว่า บางทีอิคาริคนอาจไม่โชคร้ายถึงเพียงนั้น ถ้าเธอรีบประดานยาและบริหารกล้ามเนื้อแขนขาอย่างสม่ำเสมอ พ่อแม่ไม่เคยละความพยายามที่จะช่วยเหลือบุตรสาวที่นำส่งสารของตน เมื่อทราบว่าอิคาริคนสนใจที่จะว่ายน้ำ ก็ได้ขอร้องให้ครูสอนว่ายน้ำมาหัดให้อิคาริคนว่ายน้ำ เพราะบางทีอาจช่วยให้ขาของอิคาริคน โดยเฉาะขาขวามีกำลังขึ้นมาบ้าง

เวลานี้อิคาริคนกำลังใช้ขาทั้งสองข้างของเธอ ทั้งข้างที่และข้างที่ลีบเล็กเตะถึมน้ำ ในขณะที่มืออีกข้อมสละไว้แน่น ถึงแม้จะมีความยากลำบากในการออกแรงสะบัดขาในน้ำ แต่อิคาริคนยังคงพยายามต่อไป

"เอาละ อิคาริคน วันนี้พอเท่านี้ก่อน หนูเหนื่อยมากแล้ว" ครูพาอิคาริคนขึ้นจากน้ำ

สัปดาห์ต่อมา อิคาริคนกลับมาที่สระว่ายน้ำอีก เธอยังคงกลัวน้ำอยู่ แต่ครูสอนว่ายน้ำทำให้เธอหายกลัว คราวนี้อิคาริคนรู้สึกว่าการว่ายน้ำได้ยากกว่าครั้งแรก อิคาริคนพยายามฝึกต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง ครูพาเธอออกมากลางสระ แล้วปล่อยให้เธอให้อยู่ในน้ำ ครั้งแรกอิคาริคนจมน้ำไม่สามารถลอยตัวขึ้นมาเหนือน้ำได้ เธอสำลักจนหน้าแดงและรู้สึกถึงการถูกปล่อยใหจมน้ำเช่นนี้ แต่ครูสอนว่ายน้ำแนะนำให้อิคาริคนทำตัวเบาๆ หายใจเข้าลึก ๆ ค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจออกมาทีละนิด แล้วจึงค่อยโผล่ขึ้นมาหายใจเหนือน้ำ อิคาริคนพยายามลอยตัวเช่นนี้ และสำลักน้ำอีกหลายหน

จนกระทั่งวันหนึ่ง บอดศพพลาสติกที่เธอใช้ช่วยพยุงตัวลอยออกไปกลางสระน้ำ อิคาริคนไม่ออกไปกลางสระเพื่อคว้าบอลล้นั้น อิคาริคนรู้สึกว่าตัวเองเบาจนลอยน้ำได้ และไม่จมน้ำ อิคาริคนดีใจมาก เธอใช้ขากระทุมน้ำตามที่ได้ฝึกหัดมา แล้วตัวเธอก็เคลื่อนไปข้างหน้า ...

อิคาริคนว่ายน้ำได้แล้ว

หลังจากนั้น ๑ ปี ชิคาร์ตันก็สามารถว่ายน้ำได้ตลอดสระที่ยาว ๑๕ ฟุต แล้วเขาแข่งขันว่ายน้ำประเภทเด็กอายุต่ำกว่า ๑๒ ปี ชิคาร์ตันว่ายน้ำได้ที่สุดท้าย แต่เธอก็ไม่เสียใจ เพราะอย่างน้อยเธอก็มีโอกาสเข้าแข่งขันว่ายน้ำเหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ แม้เธอจะมีแขนขาสั้นเล็กก็ตาม

ชิการ์ตันยังคงฝึกว่ายน้ำต่อไป เธอว่ายน้ำได้เร็วขึ้นและไกลขึ้น ในขณะที่เคียวกันขาของเธอก็แข็งแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ในเดือนต่อมา ชิคาร์ตันก็สามารถชนะการแข่งขันระยะทาง ๕๐๐ เมตรในการแข่งขันกีฬากายในประจำปีของโรงเรียน เธอว่ายน้ำมาเป็นปีที่ ๑ และทำลายสถิติการแข่งขันว่ายน้ำ ๕๐๐ เมตรครั้งก่อน ๆ

ชิการ์ตันได้รับเหรียญนักกีฬาดีเด่นในการแข่งขันกีฬากายในโรงเรียนในปีนั้น อาจารย์ใหญ่ชื่นชมชิการ์ตันในห้องประชุมใหญ่ของโรงเรียน

"ชิการ์ตันหนูเป็นนักกีฬาที่สมควรจะได้รับการยกย่องอย่างยิ่ง ทำไมหนูจึงสามารถทำลายสถิติการแข่งขันว่ายน้ำ ๕๐๐ เมตรได้"

เด็กหญิงเล็ก ๆ ที่เคยกลัวน้ำ บืมกว้าง และตอบอย่างซัดอับซัดคำว่า "ใช้กำลังใจ และความพยายามเท่านั้นแหละค่ะ"

ชิการ์ตันกลายเป็นนักว่ายน้ำยอดเยี่ยมประจำโรงเรียน มีนักเรียนหลายคนและซักถามเธอเสมอถึงเคล็ดลับในการฝึกฝนของเธอ เธอบอกให้ฟังว่า การที่เธอเป็นนักกีฬาว่ายน้ำได้ ก็โดยอาศัยการฝึกซ้อม กำลังใจและความอดทน

"เราต้องอาศัยความพยายามอย่างอดทน ไม่ทอดอัย" เธอตอบเช่นนั้นเสมอ

ชิการ์ตันชนะการแข่งขันระยะทางไกลระหว่างโรงเรียนอีกหลายครั้ง ต่อมาทางโรงเรียนจัดการแข่งขันว่ายน้ำระยะทางไกลขึ้น เธอจึงตัดสินใจเข้าแข่งขันทันที ถึงแม้ว่าครูฝึกจะท้วงว่าเป็นเรื่องยากสำหรับเธอ เพราะการว่ายน้ำทางไกลเช่นนี้ต้องอาศัยกำลังใจและกำลังใจมากเป็นพิเศษ ชิคาร์ตันก็ยืนยันว่า เธอทำได้ ครูจึงแนะนำ ควรมีคนว่ายน้ำตามเธอไปด้วย หากหมดแรงกลางทางจะคอยช่วยเหลือทันการแข่งขันครั้งนั้น ชิคาร์ตันไม่ชนะที่หนึ่ง แต่ก็ว่ายน้ำระยะทางไกลได้สำเร็จและชิการ์ตันถือว่า นี่เป็นชัยชนะยิ่งใหญ่สำหรับเธอ

เพียง ๑ เดือนต่อมา ชิคาร์ตันก็เข้าแข่งขันว่ายน้ำระยะทางไกลอีก โดยไม่มีคนว่ายน้ำตามคอยช่วยเหลือ คราวนี้เธอชนะเลิศ ชิคาร์ตันเป็นแชมป์ว่ายน้ำระยะทางไกลในการแข่งขันว่ายน้ำระหว่างโรงเรียนครั้งนั้น

แต่แล้วเหตุร้ายก็เกิดขึ้นกับชิคาร์ตันอย่างไม่คาดฝัน เธออ่อนกำลังลงและไม่สามารถว่ายน้ำได้รับชัยชนะเหมือนครั้งก่อน ทั้ง ๆ ที่ในขณะนั้นเธออายุเพียง ๑๗ ปี น่าจะเป็นวัยที่กำลังว่ายน้ำได้เต็มที่ แต่...ความท้อแท้ไม่ได้ทำให้ชิคาร์ตันหมดกำลังใจ เพราะกีฬาว่ายน้ำเป็นสิ่งที่เธอรักมากที่สุด

เธอเริ่มฝึกซ้อมโดยเปลี่ยนท่าว่ายน้ำใหม่ หลังจากนั้นไม่นานเธอก็ได้ชัยชนะกลับคืนมา แต่แม้ว่าเธอจะแพ้หรือชนะ ชิคาร์ตันก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเป็นนักกีฬาว่ายน้ำต่อไป

ไม่นานเป็นไปไม่ได้ แต่ก็เป็นไปแล้ว ที่ว่า เกิดเหตุเล็ก ๆ วัย ๑๐ ขวบ ซึ่งป่วยด้วยโรคโปลิโอ แขนขาลีบพิการ และกลัวน้ำเมื่อหลายปีก่อน จะกลับกลายมาเป็นแชมป์ว่ายน้ำผู้มีชาติ ๒ ข้างสมบูรณ์แข็งแรง เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ แต่เป็นเพราะความพยายาม ไม่ท้อถอย ความอดทนและกำลังใจ ทำให้ชิคาร์ตันเป็นผู้มีชัยชนะต่อความเจ็บป่วยของตัวเอง และได้ทำในสิ่งที่เธอใฝ่ฝันอยากจะทำในที่สุด

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่องที่ ๓ ผู้ช่วยเหลือที่แสนวิเศษ

"แม่จ๋า ขอน้ำปลาให้หนูหน่อย กับข้าวจืดจางไม่อร่อยเลย" ฉันบอกแม่ซึ่งกำลัง ปอกผลไม้อยู่ที่โต๊ะ แม่หยิบขวดน้ำปลาให้ปากก็พูดว่า "หมอห้ามทานอาหารรสเค็มนะลูก แม่ก็จะเป็นอย่างนี้เสมอ ปากก็คอยห้ามโน้นห้ามนี้ตามที่หมอสั่ง แต่ก็หิบบิว่ทุกครั้ง ฉันจึง ไม่เอาใจใส่ต่อคำตักเตือนของแม่มากนักอยากได้อะไรก็ขอความต้องการความจริงอาหารของ โรงพยาบาล ก็ไม่ได้จืดจืดจนทานไม่ได้ แต่เพราะฉันอยู่โรงพยาบาลจนรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่ เพียงแต่ความจำเจในรสชาติอาหารเท่านั้น ฉันรู้สึกเบื่อไปหมดทุกอย่าง เบื่อโรงพยาบาล เบื่อหมอค เบื่อพยาบาล ที่เบื่อบมากที่สุด คือ "ยา"

เวลาพยาบาลจืดจามาให้ ฉันมักจะแอบคายทิ้ง เพราะไม่รู้ว่าทานยาทำไมมาก มาย ไม่เห็นหายสักที ชมก็ชม ยาก็เยอะแยะไปหมด ทานแล้วไม่เห็นหายววม น้ำก็เหมือนกับ หมอกำซบให้คิมวันละ ๑ ขวดเท่านั้น ห้ามกินเกินกว่านั้น สองคึกคึก หนึ่งวันให้คิมน้ำนิดเดียว วันไหนเล่นเหนื่อยก็คิมน้ำบ่อย น้ำแค่นี้จะพออะไร ขึ้นจากคิมน้ำคิมกันขนาดนี้ ก็หิวน้ำแยะนะ ฉันจึงแอบเติมน้ำในขวดที่พยาบาลเติมน้ำคิมไว้ให้ เวลาไม่มีคนเห็นฉันก็แอบเติมลงไปในแก้ว แต่ให้มอสกูดถ่าย ๆ มีนพร่องลงไปนิดหน่อย

อีกเรื่องหนึ่งที่ฉันรู้สึกยุ่งยากมากที่สุด คือ เรื่องทวงบัสสาวะ ต้องให้นั่งลงในขวด ทวงบัสสาวะทุกครั้ง แหม / ลองคึกคึก เวลาปวดบัสสาวะมาก ๆ ใครจะมาว่านั่งคิดเรื่อง ทวงบัสสาวะอยู่อีกละ พอเข้าห้องน้ำได้ก็บัสสาวะเลย นึกขึ้นได้อีกทีก็ฉี่เสร็จแล้วละเป็นอย่างไร นี่ทุกทีเลย ทำให้จำนวนบัสสาวะของฉันมีน้อยมาก พยาบาลจะต้องถามทุกวันว่า วันนี้บัสสาวะ แค่นี้เองหรือ หนัก ๆ เขา ฉันรำคาญก็เลยเติมน้ำลงในขวดทวงบัสสาวะจนเต็มทุกวัน ฉัน สังเกตว่า พอบัสสาวะมีมากยาที่ต้องทานก็น้อยลง ดีเหมือนกันที่เติมน้ำในขวดทวงบัสสาวะ เพราะทำให้ได้ทานยาน้อยลงด้วย หมอคงนึกว่า อาการของฉันดีขึ้นแล้วกระมัง หมอจึงลด จำนวนยาลง

วันนี้มีคนไข้มาใหม่คนหนึ่ง เป็นเด็กผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฉัน เห็น พยาบาลเรียกชื่อว่า นิสา เป็นโรคไตอักเสบเรื้อรัง เช่นเดียวกับฉัน นิสาเป็นเด็กท่าทาง

เรียบร้อย พยาบาลคนไหนผ่านมาเห็น ก็ชมว่า น่ารัก เรียบร้อย แต่ไม่เคยมีใครชมฉันเลย
 หึ หึ ที่ฉันเห็นว่านิสาก็หน้าตาอย่างนั้น ๆ แหะ ทำทางก็ดูเื่อง ๆ เหมือนคนชู้ชลาภ เห็น
 แล้วยังรำคาญ วันที่สามวันแรกมีอากาศบวมทั้งตัว ใบหน้าก็บวม ดูเหมือนตัวคดก ถึงฉันจะ
 บวมเหมือนกันแต่ไม่มากอย่างนิสา

วันรุ่งขึ้น ฉันลองเข้าไปคุยกับนิสา เพราะนอนเคียงใกล้กัน นิสารู้สึกคุยกับฉัน
 คุยดี แต่พูดน้อย ไม่น่าสนุกเลยเวลาคุยกับนิสา

ฉันสังเกตเห็นว่า นิสามักจะชอบนั่ง เอน ๆ อ่านหนังสือบนเตียง ฉันจึงถาม
 นิสาวว่า ไม่ลงจากเตียงมาเดินเล่นบ้างหรือ นิสาคอบว่า "หมอและพยาบาลบอกว่า ห้าม
 ออกจากเตียง ควรพักผ่อนให้มาก ๆ จึงจะหายเร็ว" ฉันสังเกตเห็นว่านิสาทำตามคำสั่งของ
 หมอและพยาบาลอย่างเคร่งครัด และมักจะได้รับคำชมเสมอ ๆ ฉันรู้สึกหมั่นไส้นิสามาก
 เพราะแม่แต่แม่ก็กล่าวขมนิสาวว่า "เป็นเด็กเรียบร้อย ว่านอนสอนง่าย ถ้าหนูเป็นอย่างนิสา
 แม่จะมีความสุขมาก" แสดงว่า แม่ไม่มีความสุขเลยขณะที่ฉันเป็นลูก เป็นเพราะนิสา
 คนเดียวที่ทำให้แม่คิดเช่นนี้ คอยกวน จะแกล้งขายนิสาให้ร้องไห้ซึ้งไปงะโรคลงจาก
 เตียงแพมไม่ทันเชียว !

คิดแล้ว ฉันจึงเอาจิ้งจกตัวหนึ่งโยนลงไปบนหนังสือที่นิสากำลังอ่านอยู่ ...
 ไถ่... นิสาร้องกรี๊ดแล้วกระโดดลงจากเตียงวิ่งไปหาแม่ของเธออย่างรวดเร็ว แพม...
 ตอนขายนิสาร้องกรี๊ดนี้ เสียงช่างน่าฟังจริง ๆ สนุกจังเลย ต่อมาฉันจึงแกล้งดื่มน้ำจาก
 ขวดข้างเตียงของนิสา แกล้งเอาจิ้งจกไปใส่ไว้ใต้อาหมั้น จะต้องแกล้งให้ขายนิสาเลิกทำ
 หน้าเป็นแม่ชีให้ได้ แต่แม้ว่าฉันจะแกล้งนิสาอย่างไร เธอก็ไม่เคยปรึกษาใคร แม่แต่
 แม่หรือพยาบาลว่าถูกฉันแกล้งต่าง ๆ นา ๆ จนฉันรู้สึกเบื่อเลิกแกล้งไปเอง

เวลาผ่านไป ๖ สัปดาห์ ฉันรู้สึกว่าตัวเองเริ่มมีอาการผิดปกติ คืออ่อนเพลีย
 คลื่นไส้อยากอาเจียน มีไข้สูงครั้นเนื้อครั้นตัวตลอดเวลา บวมมากขึ้น บัสสาวะลำบาก บาง
 วันถ่ายบัสสาวะไม่ออกเลย พยาบาลต้องมาสวนบัสสาวะให้ ในขณะที่อยู่กับนิสาก็มีอาการ
 ที่ขึ้นเรื่อย ๆ ทั่วบวม และอีก ๓ วันหมอจะให้นิสากลับบ้าน

ช่วงเวลา ๒ - ๓ วัน ขณะที่นินสากำลังคอยที่จะไถ่กลับบ้าน ฉันก็กำลังทุกข์ทรมานกับอาการเจ็บป่วยที่เจ็บมากขึ้น การที่ฉันมีอาการทรุดลงเช่นนี้เพราะไม่ได้พักผ่อนเพียงพอ รับประทานไม่เพียงพอ และเป็นผลจากการที่ฉันไม่จำกัดน้ำดื่ม ไม่ทานอาหารลดเกลือตามที่หมอและพยาบาลแนะนำนั่นเอง

ในวันทีนินสาจะกลับบ้าน นินสาจับมือฉันไว้แล้วพูดว่า "เธอเจ็บมากไหมจะ คงเจ็บเหมือนฉันตอนที่เข้ามาวันแรก แต่ฉันพยายามอดทน ถ้าเธอเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของหมอก็งแต่ฉัน เราอาจไถ่กลับบ้านพร้อมกันในวันนี้ แต่อีกไม่นานเธอก็จะหาย ฉันเอาใจช่วยเธอเสมอ อย่าคิดว่าหมอพยาบาลช่วยเธอเต็มที่แล้ว ขอเพียงให้เธอยอมเชื่อฟังและอดทนเท่านั้น"ง

ฉันนึกถึงคำพูดของนินสาลงเวลา นึกเสียใจและเสียกายวันเวลาที่ผ่านไปจริงสินะ... ถ้าฉันเชื่อหมอและพยาบาล ฉันอาจไถ่กลับบ้านพร้อมนินสาและคนอื่น ๆ ฉันสัญญาว่า ต่อไปฉันจะเชื่อฟังคำสั่งของหมอและพยาบาลทุกอย่าง

อีก ๕ วันต่อมา นินสามาเยี่ยมฉันอีก ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มสดใสเรไร ยิ้มและทักทายฉันว่า "สวัสดีค่ะ อนุชฺ เธอเป็นอย่างไรบ้างจะ ฉันเป็นห่วงเธอมากนะ" ฉันมองหน้านินสาคับความรู้สึกคันคันใจ พร้อมกับตอบว่า "คอยยังชั่วขึ้นมา ขอบใจเธอมากที่อุตสาหมาเยี่ยม แต่ฉันถามจริง ๆ เอะ เธอไม่โกรธฉันเหรอ ที่ฉันเคยแกล้งเธอ" "ไม่หรอกจะ ฉันรู้ว่าเธอเพียงอยากแหย่ฉันเล่นเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไร ไซ้ไหม" ฉันก็หันมาตอบอ้อมแอ้มว่า "ใช่จะ" นินสาก็ยิ้มพร้อมกับหยิบหนังสือยื่นให้ฉันเล่มหนึ่ง เธอพูดว่า "ฉันเอามาฝากเป็นหนังสือเล่มที่ฉันชอบมาก และอ่านเสมอเมื่อต้องการกำลังใจและความอดทนในเวลาเจ็บป่วย ฉันให้เธอจะ ลองอ่านดูนะจะ"

นินสาอยู่กับฉันสักใหญ่ ๆ ก่อนจะกลับไป และสัญญาว่าจะมาอีกในวันหลัง การได้พูดคุยกับนินสาทำให้ฉันรู้สึกสบายใจมาก และเริ่มสนใจว่า หนังสือที่ให้กำลังใจแก่เธอในเวลาที่ต้องทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยนั้น คือหนังสืออะไร หนังสือเล่มนั้นชื่อ "เรื่องของชายพิการ" เขาเขียนไว้ว่า

...เมื่อไม่นานมานี้ ข้าพเจ้าได้ยืมเรื่องของชายมาส่ง สารคนหนึ่ง ที่ป่วยเป็น

โรคแปลกประหลาด ที่แรกโรคนั้นเกิดขึ้นที่ขาของเขา ทำให้ขาข้างที่อ่อนเคลื่อนไหวไม่ได้ แล้วแขนของ เขาก็แข็ง และในที่สุดมือก็ขยับเขยื้อนไม่ได้ ดังนั้นเวลานี้เขาจึงนอนแหว่อยู่น เคียง เหมือนท่อนไม้

น่าประหลาดที่สมองของเขาไม่เป็นอะไร เขายังสามารถคิดและพูดได้เป็นการ ยากที่จะเชื่อว่า ทั้ง ๆ ที่ชายผู้นี้เจ็บป่วย แต่เขาก็ยังดำเนินธุรกิจของเขาได้ทุกอย่าง เขา พูดยกบลูกค้าทางโทรศัพท์ที่เขาตั้งไว้เหนือศีรษะ

ชายผู้นี้ไม่ยอมทอดอ่ย มีคติพจน์ ๒ ข้อเขียนไว้เหนือเตียงนอน ข้อหนึ่งว่า "อย่าวิตกกังวล" และอีกข้อหนึ่งว่า "ถึงจะป่วยไข้ก้ออย่าหมกดำลังใจ" เมื่อไม่นานมานี้ เขา เขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงเพื่อน โดยบอกคำบอกให้พยาบาลช่วยเขียน ในจดหมายนั้นเขา กล่าวว่

"ฉันไม่รู้สึท้อถอย แม้ฉันจะไข่มือไม่ได้เลย และลำบากในการคิดต่อธุรกิจ แต่ ฉันค่อย ๆ หาวิธีแก้ไข เราจำเป็นต้องสู้ต่อไป หมอและพยาบาลเป็นผู้ช่วยที่วิเศษมาก" เขาลงท้ายจดหมายว่า "เพื่อนที่ร่าเริงของท่าน"

ชายนี้เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับเราทุกคน ถ้าหากชายคนนี้สามารถมีใจร่าเริง ใค้ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นคนที่การถึงเพียงนี้ แล้วทำไมเราซึ่งยังโชคดีกว่าเขามาก จึงจะยังท้อถอย ต่อความเจ็บป่วยของตัวเอง ท่านรู้จักใครบ้างที่พร่าบ่นเพราะเป็นหวัดเจ็บคอ หรือเด็กที่ โกรธเคืองก้าวร้าว เพราะฝนตกแล้วออกไปเล่นข้างนอกไม่ได้ บางที่ท่านอาจรู้จักคน เหล่านี้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจงเล่าเรื่อง ชายพิการณูนาสงสารนี้ให้เขาฟัง ชายผู้นี้มีใจร่าเริง แม้ว่ตัวเขาจะพิการร่างกายแข็งแรงท้อเหมือนต้นไม้ แม้ว่าจะเจ็บป่วยแต่ก็อกทน ไม่ท้อถอยและ ไม่หมกดำลังใจ

ฉันอ่านหนังสือเล่มนั้นจบ ๒ ครั้ง รู้สึกสงสารชายพิการณูนั้นมาก ฉันรู้สึก ประทับใจประโยคที่ว่า "หมอและพยาบาลเป็นผู้ช่วยเหลือที่แสนวิเศษ" ถ้าหมอและพยาบาล พยายามที่จะช่วยเหลือชายที่พิการจนแทบจะหมดหวังถึงเพียงนี้แล้ว ทำไมเด็กที่เจ็บง เจ็บป่วย ด้วยโรคธรรมดาอย่างฉัน หมอและพยาบาลจะไม่พยายามช่วยเหลือเขี้ยวหรือ บางทีการที่ ฉันคือรันไม่เชื่อฟังและไม่ยอมทำตามคำแนะนำอาจทำให้ผู้ช่วยเหลือที่แสนวิเศษ หมกดำลังใจ

ในการพยายามช่วยเหลือฉันให้หายป่วยก็ได้ เขาละ... ต่อไปฉันสัญญากับตัวเองว่า จะเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของหมอและพยาบาลทุกอย่าง จะได้หายเจ็บป่วยเร็ว ๆ

อีก ๒ สัปดาห์ต่อมา อากาศของฉันทันทีทุเลาลงมาก จนหมอให้กลับบ้านได้ ในวันที่ฉันจะกลับบ้าน นิสามาเยี่ยมพร้อมกับนำช็อคโกแลตมาให้ฉัน นิสากล่าวว่า "ฉันทึ่งใจมากที่เธอหายเป็นปกติ ฉันมาเพื่อแสดงความยินดีต่อความสำเร็จของความอดทน และการมีกำลังใจอันเข้มแข็งของเธอ ดีใจด้วยนะจ๊ะ" "ขอบใจมากจะนิสา เธอเป็นเพื่อนที่ดีมากที่เดียว เธอรู้ไหมว่าฉันได้รับกำลังใจอันแข็งแกร่งและอดทนมาจากไหน"

"จากไหนจ๊ะ"

"ก็จากบทเรียน ในเรื่องของ "ชายพิการ" อยากรู้ละจ๊ะ".

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

หนังสือสำหรับให้เด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ อ่าน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือสำหรับ เด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ เป็นหนังสือทั่วไปสำหรับเด็ก มีทั้งหมด ๕ เล่ม เป็นหนังสือนิทานประกอบภาพ ของบริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช ได้แก่

- ๑. สัตว์เลี้ยงของฉัน
- ๒. อลิสท่องแคว้นมหัศจรรย์
- ๓. หมีสามตัว
- ๔. สโนไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด
- ๕. นกสีน้ำเงิน นกแห่งความสุข
- ๖. นมาป่าและลูกแพะ เจ็ดตัว
- ๗. พรสามประการ
- ๘. สุรียัน - จันทรา
- ๙. ยอดขโมย

หนังสือเรื่องที่ ๑ สัตว์เลี้ยงของฉัน

(เป็นหนังสือกลอนประกอบภาพสัตว์)

ภูมิใจหมาแมว
 ว่าแล้วยังไม่ถึง
 ไหมพรมของคุณแม่
 เจ้าเหมียวถึง เอาไป
 เจ้าแคง ลมนอนหงาย
 ทำนาคูนาชั้น
 เป็นเด็กก็ของชน
 อย่าไ้ทำอวดเก่ง
 ลูกสิงและแกะน้อย
 รักลูกเฝ้าอุมชู

ชนใหญ่แล้วน่าที่จึง
 ช่างน่าชิงนี้กระไร
 โยบ / แยะแล้วยุ่งกันใหญ่
 เรียกเจ้าแคงมาเล่นกัน
 คีนตะกายขึ้นมาพลิ้น
 หัวเราะลั่นกันครืนเกรง
 แต่ทุกคนต้องกลัวเกรง
 เชื่อผู้ใหญ่จึงจะดี
 มีแม่คอยเฝ้าเลี้ยงดู
 ไม่ยอมห่างสักคราเดียว

ยามลูกจะซุกซน
 "อย่านะ ลงมาเที่ยว
 ลูกสิงและแคะน้อย
 รักแม่นี่กระไร
 ตัวฉันก็มีแม่
 รักแม่ของฉันนี่

แม่พร่าบงส่ง เสียง เขียว
 เคี้ยวทกมาคอดักตาย"
 เกินค่อย ค่อย ลงทันใด
 ไม่ใช่คือถึง เป็นเด็กดี
 เผ่าคุณแลไม่หน่ายหนี
 ยิ่งกว่าใครในโลกเลย

พี่จำคุณี ลูกแห่งคุณี ท่าทีน่ารัก
 ตัวแม่นั้นใจ ยืนไม่ไกลนัก เป้ามองลูกรัก เกรงจักมีภัย
 อยาแหยมมันเลย คุณันเฉยเฉย แม่เคยสอนไว้
 อยารังแกสัตว์ แน่ซัดจำได้ จงปล่อยมันไป แล้วให้หูกากิน

โอ ! นันกระคาย
 ออกมาเล่นลม
 ตัวนั้นชี้เขา
 ตัวขาวริบวิ้ง
 แม่เรียกลูกรัก
 อยาเที่ยวปายป็น
 คุณีเจ้าเล็ก
 คุณีทำเขารื้อ
 ฉันรักกระคาย
 ยามเข้าปล่อยลง
 เลี้ยงสัตว์นี่ดี
 อยามัวเรรวน

มากมายมาชม
 นำชมจริงจริง
 งวง เหวงาหลิมิ่ง
 เข้าแย่งเพื่อนกิน
 กินผักบุงจัน
 ชนนักไม้คี่
 เจ้าเล็กตัวนี้
 เคี้ยวทกกลมลง
 เลี้ยงไว้ในกรง
 วิ่งเล่นในสวน
 จิ้งขอชื้อชวน
 มาเลี้ยงสัตว์กัน

เบ้คน้อยลง เล่นน้ำ
 กินเล่นแสนสำราญ
 เห็นไก่เค็มอง เมียง
 น้ำเย็นจริงนะเออ

บ้างผูกค้ำหาอาหาร
 ในห้องธารกับเพื่อนเกลอ
 จิ้งส่งเสียง "มาซิเชอ
 อยาเย็นเหมอ มาไวไว"

"ขบใจเพื่อมากมาย
แต่ว่าน่าเสียใจ
พวกโกไคไคแซน
เป็นคนอย่านิวเลน

ฉันก็อยากจะลงไป
เรื่องว่าฉันไม่เป็น"
ว่าฉันนั้นเป็ดเขาเค่น
ต้องให้เก่งเรื่องการเรียน.

หนังสือเรื่องที่ ๒ อลิศทองแถมมหัศจรรย์

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อว่า อลิศ เธอช่างเป็นเด็กช่างฝันเสียจริง ๆ บ่ายวันหนึ่ง อลิศนั่งอยู่กับพี่สาวของเธอ ซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสืออย่างเพลิดเพลิน "แยจิงเลย" อลิศคิด "พี่นี่แยจิง ๆ นั่งอ่านหนังสือที่นั่นเป็ดอยู่ได้ ไม่เห็นมีรูปหรือมีเรื่องสนุกๆ เลย น่าเป็ดจะตาย" เมื่ออลิศท่องนั่งเฉย ๆ ไม่มีอะไรทำ เธอจึงง่วง แล้วในที่สุดก็หลับไป เธอจึงเริ่มฝัน

อลิศ ฝันว่า มีกระต่ายป่าตัวหนึ่งวิ่งตรงมาหาเธอ มันหยิบนาฬิกาพกขึ้นมาจาก กระเป๋า แล้วร้องตะโกนขึ้นอย่างตกใจว่า "ตายแล้ว พระราชินีต้องไม่พอใจแน่ ๆ" แล้วมันก็วิ่งไปอย่างรวดเร็ว อลิศอยากรู้อะไรเกิดขึ้น เธอจึงวิ่งตามเจ้ากระต่ายไป อย่างรีบร้อน จนตกลงไปในโพรงกระต่ายใต้ดิน แม้ระยะทางแสนไกล แต่อลิศก็มีไคย้อท้อ เธอพยายามค้นหาความจริงให้ได้ อลิศวิ่งไปพบห้องโถงใหญ่ซึ่งมีหลายประตู แต่เธอเปิดมันไม่ได้ เธอพบกุญแจสีทองดอกหนึ่งซึ่งเปิดประตูบานเล็กหลังโต๊ะได้ ภายในเป็นสวนดอกไม้สวยงาม แต่อลิศเข้าไม่ได้ เพราะตัวเธอโตเกินไป เธอจึงคืบหน้ายาสีแดงในขวดบนโต๊ะ ทันทีนั้นตัวเธอก็เล็กลง แต่ประตูปิดเสียแล้ว เธอจึงร้องไห้เสียใจจนน้ำตาท่วมห้อง และต้องลอยอยู่ในเมฆน้ำตาของตัวเองพร้อมกับสัตว์ประหลาดอื่น ๆ อีกมากมาย เมื่อพ้นจากบ่อน้ำตา อลิศต้องการให้ตัวเธอโตเท่าเดิม เธอพบตัวบุงตัวหนึ่ง แนะนำให้เธอกินเห็ด ซึ่งทำให้อลิศตัวโตขนาดเท่าเดิม จากนั้นอลิศจึงเดินเข้าไปในสวนพบแมวสีเหลืองแสดขี้อยู่ เธอจึงถามหนทางที่ควรจะไป เจ้าแมวบอกให้เธอไปพบกระต่ายป่าและคนชายหมวก ทั้งสองกำลังนั่งทานน้ำชาโดยมีเจ้าหนูหนึ่งนั่งอยู่ตรงกลาง เธอสนทนากับกระต่ายป่าและหนูหนึ่งไม่รู้เรื่อง เพราะทั้งสองเป็นบ้า เธอจึงเดินเข้าไปในประตูห้องโถงอีกห้องหนึ่ง เธอพบไฟมากมายและแหม่มโพธิ์แดงพูดว่า จะเอาชีวิตเธอ แล้วไฟทั้งสามรีบกับปิวว่อนมาถูกใบหน้าอลิศ เธอจึงยกมือขึ้นปิดไฟ

อลิศรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ก็พบว่า เธอกำลังบิดไขว้ไม้ที่ถูกลมพัดตกลงมาบนใบหน้าของเธอ
 นั่นเอง เธอเล่าให้พี่สาวฟังถึงความฝันอันแปลกประหลาดของเธอ พี่สาวจึงกล่าวว่า อลิศ
 มักฝันแปลก ๆ เสมอ

หนังสือเรื่องที่ ๓ นมึนสามตัว

เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง มีผมสีทองสะสวยงดงาม ทุกคนจึงเรียกเธอว่า หนูน้อย
 ผมทอง วันหนึ่งหนูน้อยผมทองเดินเข้าไปในป่า พบบ้านหลังเล็กหลังหนึ่งสวยงามมาก เธอ
 เรียกแต่ไม่มีใครมารับ เธอจึงเข้าใจว่าไม่มีใครอาศัยในบ้านหลังนี้ เธอจึงเปิดประตูเข้า
 ไปภายในด้วยความซุกซน ในห้องแรกเธอพบขามสามตัว ๓ ขาม เธอจึงรีบประดาน้ำ
 ต้มในขามใบเล็กจนเกลี้ยงขาม จากนั้นเธอเดินเข้าไปในห้องกลาง พบเก้าอี้สามตัว ใหญ่
 กลาง และเล็ก เธอจึงนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเล็ก แต่ขาเก้าอี้หักเธอตกลงพื้นก้นกระแทก หนูน้อย
 ผมทองลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปในห้องนอน พบเตียงนอน ๓ เตียง ใหญ่ กลาง และเล็ก
 เธอจึงล้มตัวลงนอนบนเตียงเล็กและหลับไป

เมื่อหมีสามตัว พ่อ แม่ ลูก ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านกลับจากเดินเล่นมาที่บ้าน
 ลูกหมีสั่งให้เมื่อเห็นขามสามตัวของคนไม่มีขาตัวที่เหลืออยู่เลย และเก้าอี้ตัวเล็กก็ขาดก้าน
 อยู่กลางห้อง หมีสั่งสามคนเดินเข้าไปตรวจดูในห้องนอน ลูกหมีสั่งขึ้นว่า "มีใครมานอนบน
 เตียงเล็กของฉัน" หนูน้อยผมทองรู้สึกตัวตื่น และมองเห็นหมีสามตัวยืนมองดูเธออยู่ เธอ
 ตกใจมากจึงวิ่งหนีและไม่กล้ากลับไปที่บ้านของหมีสักเลย

หนังสือเรื่องที่ ๔ สโนไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด

กาลครั้งหนึ่ง มีพระราชธิดาองค์หนึ่งนามว่า สโนไวท์ ทรงพระสิริโฉมงดงาม
 มาก จนเป็นที่อิจฉาของนางแม่มดใจร้ายซึ่ง เป็นแม่เลี้ยง แม่มดได้วางแผนให้พรานป่าลวง
 สโนไวท์ไปฆ่า แต่พรานป่าสงสารจึงปล่อยไว้ในป่า สโนไวท์ไปอาศัยที่กระท่อมของคนแคระ
 เจ็ดคนในป่า และช่วยเหลือดูแลบ้านของ ทำอาหารให้คนแคระทั้งเจ็ด ต่อมาราชินีทราบ
 ว่า สโนไวท์ยังไม่ตาย นางจึงแปลงร่างเป็นหญิงชราและนำแอปเปิลอาบยาพิษไปหลอกให้

สโนไวท์รับประทาน สโนไวท์หลงกลแม่กบรับประทานแอบเปิดเข้าไปแล้วจึงสิ้นสติไป คน
 แคระทั้ง เจ็ดกลับมากพบสโนไวท์นอนสิ้นสติอยู่ที่เสียใจมาก จึงบรรจุนางไว้ในโลงแก้ว วัน
 หนึ่ง เจ้าชายจากแดนไกลมาพบเขา และทรงพอพระทัยในสิริโฉมของสโนไวท์ เจ้าชาย
 จึง เปิดฝาโลงแก้วแล้วจับพิณนาง ทำให้แอบเปิดอาบยาพิษขึ้นนั้นหลุคออกจากปากของ
 สโนไวท์ สโนไวท์จึงฟื้นคืนสติ เจ้าชายจึงเสกสมรสกับนาง และพาสโนไวท์กลับไปบ้าน
 เมืองของ เจ้าชายอยู่อย่างมีความสุขตลอดไป

หนังสือเรื่องที่ ๕ นกสีน้ำเงิน นกแห่งความสุข

มีเด็กสองคนพี่น้อง ชื่อ ทิลทิล และไมทิล เด็กทั้งสองอยากได้นกสีน้ำเงินมาก
 เพราะมันเป็นนกแห่งความสุข เพื่อนำไปเป็นของขวัญให้แก่ ลูซี่ เพื่อนพิการของตน เด็ก
 ทั้งสองจึงคิดจะเดินทางไปค้นหานกสีน้ำเงินมาเป็นของขวัญวันคริสต์มาสแก่ลูซี่ โดยความ
 ช่วยเหลือจากเทพธิดาแห่งแสงจันทร์ เทพธิดาแห่งแสงสว่าง เจ้าหมา เจ้าแมว เจ้า
 ชนเมียง เจ้าน้ำตาล และเจ้าไฟ ครั้งแรกพวกเขาทั้งหมดก็เดินทางไปยังดินแดนแห่งความ
 ทรงจำ ทิลทิลและไมทิลเข้าไปในกระท่อมของตา ยาย เขาพบนกสีน้ำเงิน แต่ไม่สามารถ
 นำออกจากดินแดนแห่งนั้นได้ เพราะมันเป็นนกแห่งความทรงจำเท่านั้น เขาจึงพากันเดิน
 ทางต่อไปยังอาณาจักรแห่งราตรีกาล และเข้าไปในสวนแห่งความฝัน เขาพบนกสีน้ำเงิน
 มากมาย เขาจับมันได้ แต่พอพ้นจากสวนแห่งนั้น มันก็หายไปทีละตัว เพราะมันเป็นนกแห่ง
 ความฝันเท่านั้น เขาจึงพากันไปหานกสีน้ำเงินในพระราชวังแห่งความสุข เขาพบนกสีน้ำเงิน
 แต่มันบินหนีไปไกล เด็ก ๆ ไม่สามารถจะจับมันได้ ทั้งหมดจึงพากันเดินทางต่อไปยังอาณาจักร
 แห่งอนาคตกาล เทพธิดาแห่งแสงสว่างจับนกสีน้ำเงินได้ตัวหนึ่ง จึงรีบนำใส่กรงและ
 กลับบ้าน เพราะใกล้สว่างแล้ว คณะเดินทางต้องกลับไปทำหน้าที่ของตนในวันรุ่งขึ้น แต่
 พอกลับมาถึงบ้านนกสีน้ำเงินก็หายไปอีก ทิลทิล และไมทิลเสียใจมาก แต่พอสว่าง บิดา
 และมารดาของ ทิลทิล และไมทิล ก็นำกรงนกของเขามาให้เด็กทั้งสอง เด็กทั้งสองก็ใจ
 มากที่พบว่า นกสีเทาของเขาได้กลายเป็นนกสีน้ำเงินและเขาจึงนำไปเป็นของขวัญแก่ ลูซี่
 เพื่อนพิการของเขาในวันคริสต์มาส ในที่สุดลูซี่ก็เดินได้และเป็นเด็กที่มีสุขภาพดีและมีความสุข
 เช่นเดียวกับ ไมทิล และทิลทิล

หนังสือเรื่องที่ ๖ ทهماป่าและลูกแพะเจ็ดตัว

แม่แพะกับลูกแพะเจ็ดตัว อาศัยอยู่ในบ้านชาวยป่า วันหนึ่งแม่แพะเข้าไปตระเวนในเมือง ลังลูกไว้อย่าเปิดประตูรับใคร เพราะเกรงว่าทهماป่าจะสวมรอยมากินลูกแพะ ทهماป่าเมื่อเห็นแม่แพะไม่อยู่ จึงไปเคาะประตูเรียกลูกแพะ แต่ลูกแพะไม่ยอมเปิด เพราะทهماป่าเสียงห้าวและมือสกปรกไม่อ่อนนุ่ม ทهماป่าจึงออกอุบายเข้าไปในบ้านขมขึง กินน้ำตาลเข้าไปมากมาย และเอาแบ่งทำขมขึงทามือ แล้วไปเคาะเรียกลูกแพะใหม่ คราวนี้ลูกแพะหลงกลเพราะทهماป่าทำเสียงหวานไพเราะ และยื่นมือกินอ่อนนุ่มมาให้ชิมมีรสเหมือนแม่แพะ ลูกแพะจึงเปิดประตูให้เพราะเข้าใจผิดคิดว่า เป็นแม่แพะกลับมาแล้ว พอทهماป่าเข้าไปในบ้านได้ มันก็จับลูกแพะกินทีละตัว ๆ จนอิ่ม พอแม่แพะกลับมาทักท้วงว่าประตูบ้านเปิดอยู่และพบลูกแพะตัวสุดท้ายนอนอยู่ในนาฬิกา นางจึงรู้ว่าลูกแพะทهماป่ากินไป ๖ ตัว แม่แพะตามไปพบทهماป่ากำลังนอนหลับริมลำธาร จึงนำทองเอาลูกแพะทั้ง ๖ ตัวออกมาแล้วใส่ก้อนหินเข้าไปแทน พอทهماป่าตื่นขึ้นมันก็ไปกินน้ำที่ลำธาร แต่เนื่องจากตัวมันหนักมากเพราะมีก้อนหินในท้อง มันจึงตกลงไปจมน้ำตาย แม่แพะและลูกแพะทั้ง เจ็ดตัวจึงอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดมา

หนังสือเรื่องที่ ๗ พรสามประการ

มีสามีภรรยาจากจันทบุรีหนึ่ง ปราบดินจะร่ำรวย และมีชีวิตที่เพียบพร้อมไปด้วยความสุข จึงอธิษฐานขอให้มันางฟ้ามาคลบนตาลสิ่ง เหล่านี้ให้ นางฟ้าจึงให้พรสามประการแก่สามีภรรยา โดยให้ขอสิ่งที่ต้องการได้สามครั้ง ด้วยความโลภมากทั้งสองจึงคิดไม่ออกว่าจะขออะไรดีจึงจะไ้มากที่สุด ขณะกำลังนั่งนิ่งไ้กันอยู่ ภรรยาที่พูดขึ้นว่า อยากให้มันไ้สกัดกรอกมาปรุงอาหาร ทันใดนั้นก็มันไ้สกัดกรอกตกลงมาจากปดองไฟ สามีโกรธมาก จึงขอให้มันไ้สกัดกรอกไปคอกที่จุมภกรรยา เขาทั้งสองสูญเสียบรไปแล้ว ๒ ข้อ เหลือข้อที่ ๓ เพียงข้อเดียว ทั้งสองถกเถียงกันว่าจะขออะไรดี ภรรยาต้องการให้มันไ้สกัดกรอกหลุดไปจากจุมภของตน แต่สามีต้องการให้มันไ้หน้ากากทองมาปิดไว้เพื่อเขาจะได้ร่ำรวยจากหน้ากากทอง แต่ในที่สุดภรรยา

ก็ขอให้ใส่กรอกหลุดไปจากจมูกของตน และพูดว่า แม่เราจะนิคผลากินพร ๒ ข้อแรก
แต่ก็โชคดีที่เขาไม่ได้ทำนิคอีกในพรข้อที่สาม

หนังสือเรื่องที่ ๔ สรวิน - จันทรา

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระจันทร์และพระอาทิตย์เป็นนางฟ้า ๒ องค์ที่มีจะ
ลงมาเล่นกับเด็ก ๆ เสมอ พระจันทร์และพระอาทิตย์จะลอยคำเรียกเด็ก ๆ เพื่อเล่นกับเด็ก ๆ
และให้เด็กปีนป่ายขึ้นไปเที่ยวเล่นบนสวรรค์ได้ อยู่มาวันหนึ่งมีชายชั่วร้ายได้แอบปีนขึ้นไป
ทำลายพระมณเฑียรบนสวรรค์ และขโมยเข็มขัดสายรุ้งของพระจันทร์ ทำให้
พระจันทร์และพระอาทิตย์โกรธมากและไม่ลงมาเล่นกับเด็ก ๆ อีก พวกนี้ต่างออกจาก
โลกไปเรื่อย ๆ จนไปอยู่ไกลลิบบนฟ้า เด็ก ๆ เสียใจมาก ร้องไห้ตลอดเวลา
พระจันทร์จึงใจอ่อนลงมาเล่นกับเด็ก ๆ อีก แต่ชายชั่วร้ายจ้องอยู่ เขาตะครุบตัวเธอไว้
ไม่ยอมปล่อยพระอาทิตย์จึงดึงปีกมพิมพิมคาชายชั่วร้าย เขายอมปล่อยพระจันทร์ พระอาทิตย์
โกรธและไม่ยอมลงมาเล่นกับเด็ก ๆ อีก ทั้งยังคอยเอาปีกมพิมพิมพิมคาคนที่คอยจ้อง
มองเธอ แต่พระจันทร์ผู้นอนหวานน่ารัก ยังคิดถึงเด็ก ๆ จึงแอบมาเล่นกับเด็กในตอน
กลางคืนด้วยประการสงสรวินเงินของเธอ

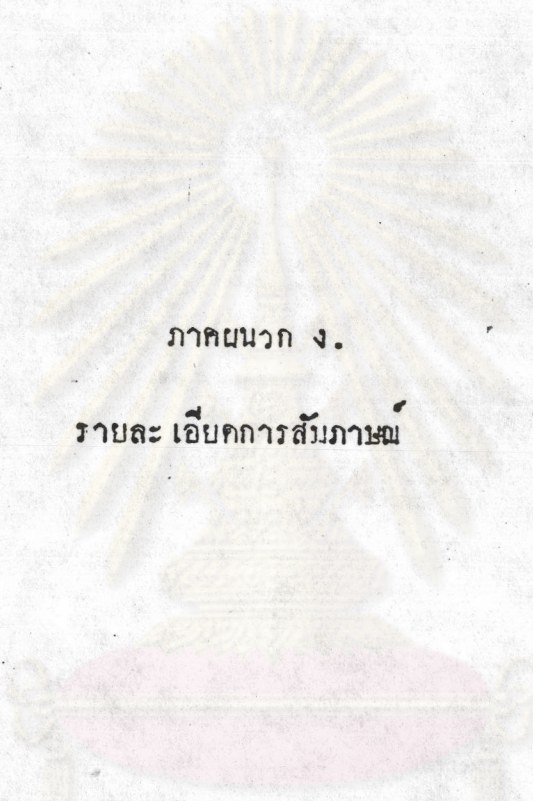
หนังสือเรื่องที่ ๕ ยอดขโมย

มีเศรษฐีผู้โง่คนหนึ่ง หัวเราะเยาะชายที่ถูกขโมยเงินบ้าน และโอ้อวดว่า ขโมย
ไม่มีวันขึ้นบ้านเขาได้ ขโมยนั่งฟังอยู่จึงวางแผนขโมยของเศรษฐีโดยการแอบหนีกลองยาสูบ
ของเศรษฐีในร้านอาหาร แล้วนำไปแสดงแก่ภรรยาเศรษฐีเพื่อจะขอหม้อ ๒ ใบมาใส่เนย
เหลวและน้ำผึ้ง โดยอ้างว่าเศรษฐีใช้ให้มาเอา ภรรยาเศรษฐีหลงเชื่อ ให้หม้อใบใหญ่แก่
ขโมยไป ๒ ใบ ครูใหญ่ขโมยกลับมาพร้อมถ้วยหม้อบรรจุน้ำผึ้งและเนยเหลวจนเต็ม จากนั้น
จึงขอเหรียญทองอีก ๑๐๐๐ เหรียญจากภรรยาเศรษฐี โดยบอกว่าเศรษฐีจะนำไปซื้อของขวัญ
ให้แก่นาง ภรรยาเศรษฐีจึงหยิบเหรียญทองส่งให้ ๒ ถุงใหญ่ เมื่อเศรษฐีกลับมาบ้าน จึงทราบ
ว่าตัวเองถูกขโมยหลอดเอาเหรียญทองไป เขาจึงวิ่งไปตามจับขโมย ขโมยย้อนกลับ
มาที่บ้านเศรษฐีอีก บอกให้คนเฝ้าบ้านส่งถ้วยทองคำให้เพราะเศรษฐีจับขโมยได้แล้ว คนเฝ้า

บ้านหลังนั้นก็สงคามทองคำให้แก่มอญไปอีก เศรษฐีก็จับมาทราญเรื่องเข้า จึงนึกใจคิดว่า
ตัวเองไม่ควรหัวเราะเยาะเย้ยในความทุกข์ของผู้อื่น.

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง.

รายละเอียดการสัมภาษณ์

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อักษรย่อ ที่ใช้ในบทสนทนา

- ว.. หมายถึง ผู้วิจัย
 พ.. หมายถึง พยาบาล
 บ.. หมายถึง บิศา
 ม.. หมายถึง มารดา
 ก.. หมายถึง คิ้ว เค้ก เอง

กรณี เด็กชาย เอการสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง ทำการสัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : เอ เป็นเด็กอย่างไรบ้างคะ

พ : คอนราจ เจ็บข้อมกระดูก พกนอย จะพูดแต่เฉพาะกับพยาบาลที่คุ้นเคยกันเท่านั้น

ว : เด็กเคยจนถึง เรื่องความเจ็บป่วยของตัวเอง บ้างไหมคะ

พ : บางครั้งมักทำสีหน้ากังวลใจ และเอ่ยขึ้นมาลอยๆ ว่า เมื่อไรผมจะหายป่วย คุณเป็นเด็กที่มีความวิตกกังวล เกี่ยวกับเรื่องความเจ็บป่วยของตัวเองมาก

ว : เด็กให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลดีไหมคะ

พ : ให้ความร่วมมือ เป็นบางครั้งคะ บางครั้งหมอดามก็ไม่ยอมพูด ไม่ยอมตอบ แต่ให้ความร่วมมือในเรื่องของการเก็บปัสสาวะ และการจ้ำก้นน้ำคั้น เด็กมักจะบนเสมอว่า ทำไมไม่หายป่วยเสียที จะโคกลับมาบ้าน เวลาเห็นคนไขคนอื่น โคกลับมาบ้าน เด็กมักจะนั่งซึม และไม่ยอมพูดคุยกับใครตลอดวันนั้น

หลังการทดลอง ทำการสัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : เอ เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : เคยวิตกซึมเศร้ามากเลยคะ ยอมพูดคุยกับคนอื่นๆ มากขึ้น และมักจะช่วยเหลือเพื่อน เคียงข้าง เคียง บางครั้งก็อ่านหนังสือให้เพื่อนฟัง

ว : แล้ว เขายังกังวลเกี่ยวกับ เรื่องความเจ็บป่วยของตัวเองอยู่หรือ เปล่าคะ

พ : รู้สึกความวิตกกังวลลดลงไปมากคะ , เด็กวันนี้ไม่ค่อยจะพูดว่า เมื่อไรผมจะหายป่วย แต่มักจะพูดว่า ไม่ทราบจะหายป่วยแล้วครับ

การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เด็ก

เนื่องจากผู้ปกครอง เด็กอยู่ต่างจังหวัด และมาเยี่ยมเด็ก นานๆ ครั้ง เท่านั้น ผู้วิจัยจึงไม่มีโอกาสสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เด็ก เพียงครั้ง เดียว คือในวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕ ซึ่ง เป็นเวลาหลังจากที่ เด็กรับการทดลองครบทั้ง ๓ สัปดาห์แล้ว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงถือ เอาเป็นการสัมภาษณ์หลังการทดลอง

ว : ตามปกติ เวลาอยู่ที่บ้าน เธอเป็นเด็กอย่างไรบ้างคะ

ม : เมื่อยัง เล็กๆ เป็นเด็กเลี้ยงง่าย ใจอ่อนแอ และรำ เริง แต่ตั้งแต่แกป่วยด้วยโรคไต และคง เข้าโรงพยาบาลนี้ รู้สึกว่าแกเจ็บขมึนลงมาก ไม่ค่อยพูดคุย เหมือนแต่ก่อน กับพี่น้องก็ไม่พูด และกังวล เรื่องของนอนโรงพยาบาลมาก เพราะ เป็นเด็กรักติด ราวว่า พ่อ แม่ ไม่ค่อยมีเงิน มักจะพูดเสมอว่า ตัว เองทำให้พ่อแม่สิ้น เปลือง เงิน ทองในการ รักษาพยาบาล

ว : ช่วงแรกที่มานอนโรงพยาบาลแกเป็นอย่างไรบ้างคะ

บ : ซึมครึม ส่วนมากเวลามาเยี่ยม จะ เห็นแกกำลังนอนอ่านหนังสืออยู่ เป็นเด็กวาง ศึกษาค้นคว้า ไหนแต่ไรแล้ว บางครั้งอ่านหนังสือแล้ว ก็มักจะถามถึง เรื่องราวใน หนังสือว่า ทำไมเป็นอย่างนั้น ทำไมคนนั้นถึงทำอย่างนี้ อะไรอย่างนี้แหละครึม

ว : แล้วระหว่างการนอนพักรักษาตัว เธอปฏิบัติตัวอย่างไรบ้างคะ

บ : เห็นพยาบาลบอกว่า บางครั้งก็ให้ความร่วมมือดี แต่ไม่ค่อยยอมตอบคำถามต่างๆ และไม่ยอมพูดคุยกับหมอ และพยาบาล ซึ่งปกติแล้ว เธอไม่ใช่ เด็กขี้อาย แกสามารถ ตอบคำถามผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี รักต่อชีวิตค่า ครูที่โรงเรียนยังชมบ่อยๆ แก พอลมา โรงพยาบาล ทำไมจึงกลายเป็นเด็ก เจ็บขมึนอย่างนี้ก็ไม่ทราบ จะว่า แปลกที่ทำไมไม่ เพราะมาอยู่หลายอาทิตย์แล้ว แต่ระยะหลังนี้ พยาบาลบอกว่า แกให้ความร่วมมือดีมาก ตอบคำถามหมอและพยาบาลดี และยอมพูดคุยมากขึ้น นับตั้งแต่คุณครูหาหนังสือมาให้แกอ่าน ช่วง ๓ อาทิตย์หลังนี้ คุณพยาบาลบอกว่า สภาพจิตใจแกดีขึ้นมาก ผมเองก็รู้สึกอย่างนั้น เพราะปกติแล้ว แกจะไม่ค่อย พูดคุยหรือ เล่าอะไรให้ผมฟัง ชอบคุยกับแม่เขามากกว่า แต่หลังๆ นี้ แกพูดคุย กับผมมากขึ้น เล่าเรื่องหนังสือที่คุณครูนำมาให้อ่าน โดยเฉพาะ เรื่อง บทเรียน ของสมเกียรติ แกชอบมาก เพราะ เล่าให้ผมฟังอย่างละเอียด และมักจะพูด เสมอว่า ผมจะออกทุนมากขึ้น เพราะพรุ่งนี้ผมก็อาจจะหายแล้ว

การสัมภาษณ์ตัว เท็ก เอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : เอมายู่โรงพยาบาลนานแล้วหรือจะ
- ก : เขาโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่๑๐กัณยา แล้วครับ เกือบเดือนแล้ว เณยังไม่ได้กลับบ้านเลย คนที่เขามาอนที่หลังผม กลับกันไปหลายคนแล้ว
- ว : เออยากกลับบ้านหรือจะ
- ก : ครับ ผมอยากกลับบ้านมากเลย บ้านผมอยู่ไกลผมคิดถึงพ่อ แม่ พี่น้องครับ พ่อกับแม่ เพิ่งมาเยี่ยม ๒ ครั้ง เท่านั้น คงจะไม่มีคำรณมากรุงเทพ ไม่รู้พ่อแม่จะมารับกลับเมื่อไร ผมอยากกลับบ้านเหลือเกิน เมื่อโรงพยาบาล เบื่อหมอ และพยาบาลทุกคน
- ว : ทำไมหนูไม่ถามหมอว่า เมื่อไรจะหายป่วย
- ก : ผมกลัวครับ กลัวทั้งหมอและพยาบาล กลัวถูกฉีดยา
- ว : บางคนก็ไม่ถูกฉีดยาหรอกคะ ขึ้นกับอาการของคนไข้ และโรคที่เป็น หนูทราบไหมคะ ว่าหนูป่วยเป็นโรคอะไร
- ก : ผมเป็นโรคไตอีกเสพรครับ เป็นมา ๒ ปีแล้ว พ่อกับแม่ เสียเงินรักษามาเยอะแยะ ทำให้บ้านผมไม่ค่อยมีเงิน ถ้าผมไม่ป่วยอย่างนี้ ทางบ้านคงสบายกว่านี้ครับ

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : เป็นอย่างไรบ้างจะ เอ
- ก : สบายขึ้นมากครับ หมอบอกว่า อีกไม่กี่วันก็จะให้ผมกลับบ้านได้แล้ว หมอใจดีนะครับ ผมถามอะไรก็บอก ที่พยาบาลก็ไม่เคยฉีดยาผมเลย
- ว : หนูถามอะไรหมอบ้างละจะ
- ก : ผมถามว่า เมื่อไรผมจะหาย หมอบอกว่า อาการของผมทุเลาลง แต่โรคนี้ก็ยังไมหายขาด เพราะ เป็นโรคเรื้อรัง หมอให้ระวังรักษาตัวให้ดี อย่าให้เป็นไข้ เป็นหวัด ถ้าร่างกายแข็งแรงโรคนี้ก็จะหายขาดไปเองครับ
- ว : หนูก็ใจใหม่จะ
- ก : ก็ใจครับ อีกหนอยถ้าร่างกายแข็งแรง ไม่เป็นโรคนี้อีก พ่อกับแม่ ก็คงไม่ต้องสิ้นเปลืองเงินทองรักษาอีก กลับบ้านแล้ว ผมคงคิดถึงโรงพยาบาลมาก เพราะตอนนี้ ผมมีเพื่อนมาก เราเล่นด้วยกัน ผมชอบอ่านหนังสือให้เพื่อนฟังบ่อยๆ ครับ

การสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : ป่อง เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : เป็นเด็กฉลาด พูกรู้จักถ้อยคำ แยกคนข้างจะ เจ้าอารมณ์ บางวันก็ให้ความร่วมมือ คอบคำถามหมดดี แต่บางวันก็ไม่ยอมคอบ เอาคื้อๆ สั่ง เกกว่า มักจะ เป็นวันที่เพื่อนๆ ที่โรงเรียนมาเยี่ยม

ว : เพื่อนที่โรงเรียนมาเยี่ยมบ่อยหรือคะ

พ : ก็มาไม่บ่อยคะ ประมาณสัปดาห์ละครั้ง เป็นเด็กที่มีเพื่อนมาก แมแต่ในคักคนใจนี้ แกก็มีเพื่อนเยอะ เวลาเพื่อนที่โรงเรียนมาเยี่ยม แกก็คุยกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน แต่หลังจากเพื่อนๆ กลับบ้านแล้ว เด็กมักจะหงุดหงิด บางครั้งก็ไม่ยอมคอบคำถามหมอ

ว : เวลาคุณหมอตรวจร่างกาย เด็กให้ความร่วมมือดีไหมคะ

พ : เด็กยอมให้ตรวจดีคะ แต่ว่าแกมักจะหน้าแดง เหงื่อออกมากนะคะ แลวกก็หัวใจเต้นเร็ว คลายๆ คั้น เคนแลวกังวลอะไรบางอย่าง หมอตรวจเสร็จ แกก็มักจะถามว่า "ผมหายหรือยังครับ ไปโรงเรียนไคหรือยัง" บางวันก็บ่นอ่อนเพลียไม่มีแรง อยากให้หมอเปลี่ยนยา จะไคหายเร็วๆ

ว : แลวกกับคุณพยาบาล แกให้ความร่วมมือดีไหมคะ

พ : ดีคะ เรื่องจำกัคน้ำคัม และดวงปัสสาวะ แกให้ความร่วมมือดี แต่ชัว ถ้าไม่ให้กลับบ้านเร็วๆ แกจะไม่ยอมดวงปัสสาวะให้

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : ป่อง เป็นอย่างไรบ้างคะตอนนี้

พ : ดีขึ้นมากคะ เวลาหมอมาตรวจก็คอบคำถามดี แม่วันที่เพื่อนมาเยี่ยม แกก็ไม่หงุดหงิดเหมือนเมื่อกอน

ว : เวลาหมอตรวจร่างกายละคะ แกยังมี อาการหน้าแดง เหงื่อออกมากหรือเปลาคะ

พ : ไมคะ แต่แกกลับหีบจับ เครื่องมือแพทย์ เล่น แลวกถามชวนคุยและไม่บ่นเพลียอีก

ว : กับคุณพยาบาลละคะ

พ : ดีคะ แกให้ความร่วมมือดีขึ้นมากที่เดียว บางครั้งยังช่วยบอกเพื่อนด้วย

การสัมภาษณ์บุคคลกรอก เค็ก

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันเสาร์ที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : ปกติเวลาอยู่ที่บ้าน ป่อง เป็นอย่างไรบ้างคะ
- บ : เป็น เค็ก รา เริง ครีบี มีเพื่อนมาก เรียนเก่ง คุรุชมเสมอ แต่สุขภาพก็ไม่แข็งแรง
- ว : ป่วยบ่อยหรือคะ
- บ : ก็ตั้งแต่แกป่วยด้วยโรคไต แล้วเข้าโรงพยาบาลตอนอายุ ๓ ขวบ แกก็ป่วยมาเรื่อย แควลาป่วย แกก็ไม่ค่อยจะยอมหยุดโรงเรียนหรอกนะ
- ว : พอป่วยมากถึงต้องนอนโรงพยาบาลครั้งนี้ แกเป็นอย่างไรบ้างคะ
- บ : ตอนแรกจะไม่ยอมนอนคะ ก็กังวลกลัวจะเรียนไม่ทันเพื่อน เวลามาเยี่ยม แกก็มักจะถามเสมอว่า ครูว่าอย่างไรบ้าง เมื่อไรจะสอบ นึกชอบหนังสือเรียนมาก
- ว : เกี่ยวกับเรื่องความเจ็บป่วยของตัวเอง แกรู้สึกอย่างไรบ้างคะ
- บ : แกมักจะบอกเสมอว่า รู้สึกกังวลที่ตัวแกเองป่วยบ่อย เพราะหมอบอกว่า เป็นโรคเรื้อรัง รักษาานาน แกจึงกังวลว่าอาจคงหยุดเรียนกลางคัน แกกังวลเรื่องเรียนที่สุด แกหวังจะ เรียนสูงๆ ผมเองก็หวังจะส่งลูกเรียนให้สูงๆ จะไ้ไม่ลำบาก
- ว : เคยปลอบใจแกบ้างไหมคะ เกี่ยวกับเรื่องนี้
- บ : ก็พูดเสมอแหละครีบี ว่าอย่ากังวล ครูที่โรงเรียนก็ เพื่อนมาเยี่ยม ก็คอยปลอบสิน แต่คิดว่าเหมือนว่า แกจะยังกังวลเรื่องเรียนไม่ทันเพื่อนอยู่มากที่เคียวครีบี

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : ตอนนี้ ป่อง เป็นอย่างไรบ้างคะ
- บ : ก็ดีขึ้นมากแล้วครีบี คุณหมอบอกว่าอาการก็ดีขึ้นมาก แต่คงอยู่โรงพยาบาลอีกระยะหนึ่ง เพื่อคอยอาการให้แน่นอนก่อน แล้วหมอจึงจะอนุญาตให้กลับบ้านได้
- ว : แกคงอยากกลับบ้านแน่แล้วใช่ไหมคะ
- บ : ก็อยากกลับบ้านมากคะ แต่ไม่ถึงกับกังวลเหมือนเมื่อก่อน เคียวนี้แกเพียงแค่ว่า คงจะหายป่วยในไม่ช้านี้ และไปเรียนทันเพื่อน คุณแกมั่นใจว่าจะสอบ เลื่อนชั้นได้
- ว : แกทวบทวนบทเรียนทุกวันไหมคะ
- บ : คะ เพื่อนๆ และครูที่โรงเรียนก็มาเยี่ยมแกบ่อยๆ หลังจากเพื่อนและครูกลับไปแล้ว แกก็ไม่ค่อยมีใจคอยคิคะไรอยู่คนเดียว เหมือนเมื่อก่อน เคียวนี้ แกมักจะบอกเพื่อนว่า อีกไม่กี่วันก็จะกลับบ้านไปเรียนด้วยกันอีก คุณแกสบายใจขึ้นมาก

การสัมภาษณ์ตัว เค้กเอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : ป่อง เขามาอนโรงพยาบาลนานแล้วหรือจะ
- ก : สองอาทิตย์แล้วครับ
- ว : รู้สึกอย่างไรบ้างจะ
- ก : ผมไม่อยากนอนโรงพยาบาล เลยครับ เมื่อเหลือเกิน ท่านยาเท่าไรก็ไม่หาย ถ้า
 อยู่บ้าน ผมคงไปโรงเรียนแล้วละ ปานนี้ ไม่ใ้ไรมาอนแรวอยู่อย่างนี้
- ว : ป่อง เรียนชั้นไหนแล้วจะ ครู เห็นมีหนังสือเรียนบนโต๊ะหลายเล่ม เอามาควยหรือ
- ก : ผมเรียนชั้น ป.๕ แล้วครับ ผมเอาหนังสือเรียนมาควย เมื่อเวลาวางจะได้อ่าน
 ไปเรื่อยๆ เพราะใกล้จะสอบแล้ว ผมเกรงว่าจะเรียนลมหันเพื่อน เพราะเพื่อน
 ไปโรงเรียนทุกวัน แต่ผมไม่ไ้ไปเรียนเลย หมอก็ไม่บอกสักทีว่า เมื่อไรจะไ้กลับบ้าน
- ว : คุณหมอกับคุณพยาบาลใจดีไหมจะ
- ก : ใจดีครับ แต่บางคนก็ดุ หมอบางคนไม่ยิ้มเลย เวลาตรวจก็ทำหน้าเฉยๆ ผม
 ไม่กล้าถามมาก แต่บางคนก็ใจดี พุคเพราะ แค่นี้ไม่มีใครบอกเลยว่ผมจะกลับบ้าน
 ไ้เมื่อไร ทั้งที่ผมก็กินยาทุกอย่าง แต่ทำไม่ถึงยังไม่หายละครับ

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : ป่อง เป็นอย่างไรบ้างจะ
- ก : ยังเหมือนเดิมครับ แคกินยานอัสลงแล้ว เมื่อวานนี้คุณครูและเพื่อนๆ มาเยี่ยม ครู
 เอาแบบเรียนมาให้ผมลองทำ ครูบอกว่า อีกสองอาทิตย์จะสอบ แต่จากผมหายไม่ทัน
 ครูก็จะเลื่อนสอบให้ แต่ผมก็หวังว่ผมจะหายทันไปเรียน และทันสอบ
- ว : ถ้าหายไม่ทันสอบละจะ
- ก : ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะผมทบทวนบทเรียนอยู่ตลอดเวลา พอหายแล้วก็คงจะสอบไ้
 เหมือนสมเกียรติใจครับ พอเขาหายป่วยเขาก็ไปโรงเรียน เพื่อนๆ ไปโรงเรียน
 ผมป่วย ผมก็เรียนหนังสือในโรงพยาบาล ก็มีความรู้เท่ากัน หมอยังชมว่ผมขยัน
- ว : หมอกับพยาบาลใจดีนะคะ หนูยัง เมื่อโรงพยาบาลอยู่หรือ เปล่า
- ก : ไม่เบื่อแล้วครับ เพราะถึงผมจะนอนโรงพยาบาล ผมก็เรียนหนังสือไปควย และผม
 ยังไ้บทเรียนอย่างอื่นอีกหลายบท จากโรงพยาบาล จากหมอ จากพยาบาล และ
 จากคุณครูควยครับ ถ้าผมหายแล้ว ผมจะเอาหนังสือที่ครูให้ไปให้เพื่อนอ่านควยครับ

การสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : ไก เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : ไม่ไหวค่ะ คือ ชอบเอาแต่ใจตัวเอง เวลาหมอมาตรวจ ก็ไม่ค่อยยอมให้ตรวจ
ก็ๆ ไม่ยอมตอบคำถาม บางครั้งก็ตอบคำถามกวน ไม่ค่อยให้ความร่วมมือเลย

ว : แล้วอย่างทานยา ฉีดยา อะไรอย่างนี้ละคะ แยกยอมไหมคะ

พ : ไม่ค่อยยอมทานยาคะ แยมคายทิ้ง เรื่อย ต้องทิ้งขู่ว่าทิ้งไปตลอดถึงจะยอมทานยา

ว : ถ้าเจอคนโง่อย่างนี้หลายๆคน คงแยเหมือนกันนะคะ

พ : ค่ะ บางทีต้อง เสียเวลากับแก เกือบครึ่งชั่วโมงถึงจะยอมทานยา อย่าง เกือบสี่สัปดาห์
หรือสองน้ำคั้น แกก็ไม่ยอมจะยอม คอคนทุกอย่าง บอยครั้งที่แกจะลุกขึ้นมา
กลางคืนร้องไห้และบอกว่าสี่สัปดาห์ที่นอน ผื่นร้าย บางคืนก็ละเมอ เสียถึง
ลักษณะคล้าย เด็กที่มีความวิตกกังวลต่อการพักในโรงพยาบาล เพราะพยาบาลเวร
ก็มักจะรายงาน ว่า แกนอนหลับไม่สนิทตลอดคืน แต่แม่แกบอกว่า เมื่ออยู่ที่บ้าน
แกไม่เคย เป็นอย่างนี้เลย

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : ไก เป็นอย่างไรบ้างคะ เคียวนี้

พ : เคียวนี้ไม่ค่อยมีสี่สัปดาห์ที่นอนแล้วคะ หลับได้ตลอดคืน และไม่ผื่นร้ายอีก

ว : แล้วช่วงกลางวัน แกยังขยับมือ เรื่องวุ่นวายหรือ เปล่าคะ

พ : ไม่คะ คีร์นมาก ไม่ค่อยเอาแต่ใจตัวเอง เหมือน เมื่อก่อน เคียวนี้ยอมทานยา
ยอมทวงน้ำคั้น และจำก้น้ำคั้นตามที่หมอสั่งทุกอย่าง

ว : เวลาคุณหมอมาตรวจ แก เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : เคียวยอมให้ตรวจก็ ทำทางแกนอนคลาบายมากกว่า เมื่อก่อนนั้นมาก ตอบคำถาม
และพูดคุยกับหมอมารดื่น

ว : ท่าที่ร้องแกคอ เด็กอื่นๆ ในคึกคักป่วยนี้ละคะ

พ : ปกติแกจะไม่ยอมพูดคุยกับใคร เป็นพิเศษ แต่เคียวนี้แกมีความเอื้อ เพื่อต่อเพื่อนมาก
แย่งนมให้เพื่อนทาน ยกถาดไปทานอาหารกับเพื่อน ซึ่งก่อนนี้แกไม่เคยยอมทานเลย

การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เด็ก

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : ปกติอยู่ที่บ้าน ไก่ เป็นเด็กอย่างไรบ้างคะ
- ม : ตอนข้างเอาแต่ใจตัวเองคะ กับน้องชาย ๒ คน ก็ทะเลาะกันเรื่อย แต่วัยพี่ชาย
- ว : แดเคยนอนโรงพยาบาลมาก่อนหรือเปล่าคะ
- ม : เคยคะ ตอนอายุ ๖ ขวบ ตอนนั้นท้องฉี่ทุกวัน แดเลยกั้วโรงพยาบาลมาก
- ว : มาอนโรงพยาบาลคราวนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ
- ม : วันแรกร้องไห้มาก จะไม่ยอมนอน คุณพยาบาลบอกว่า ละเมอบอย และปัสสาวะ
รกที่นอนเกือบทุกคืน ทั้งๆ ที่อยู่บ้านแแต่ไม่เคยปัสสาวะรกที่นอนเลย ก็ฉันคิดว่า
แแต่คงกังวลเรื่องท้องนอนโรงพยาบาล คงจะกลัวหมอฉี่ทุกยามเหมือนครั้งที่แแต่
- ว : แแต่ทานอาหารไค้ไค้ใหม่คะ
- ม : ไม่ยอมทานอาหารโรงพยาบาลคะ ปกติแแต่เป็นคนทานง่าย แแต่กลับไม่ยอมทาน
อาหารโรงพยาบาล บ่นว่าเหม็นยา ไม่อร่อย ถ้าไม่นำอาหารมาจากบ้าน
แแต่ก็จะไม่ยอมทานอาหารทั้งวัน คุณพยาบาลกำชับให้ทานอาหารรสเค็ม แแต่ก็
ไม่คอยจะยอมทาน ก็เลยต้องตามใจ ไม่อย่างนั้น ถ้ายิ่งแแต่ไม่ยอมทานอะไร
ก็ยังไม่ม่แรง หายธาไปอีก

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : ไก่เป็นอย่างไรบ้างคะ ตอนนี้
- ม : ก็เริ่มมากเรียนคะ ยอมทานอาหารของโรงพยาบาล เมื่อแรกแแต่ไม่คอยคุยกับ
กับเด็กคนอื่นๆ เทาไร ก็เขยวนมีเพื่อนมากขึ้น แแต่บางครั้งยังช่วยเตือนเด็ก
คนอื่นๆ คุยนะคะ ว่าอย่าทานอาหารเค็ม ตัวแแต่เองก็ไม่เคยบ่นเรื่องอาหาร
รสชาติอีก ยอมทานอาหารที่นำมาให้ทุกอย่าง ทาทางแแต่เราเริ่มมีความสุขขึ้นมาก
- ว : แแต่แแต่ยังเล่าเรื่องฝันร้ายอีกหรือเปล่าคะ
- ม : ไม่คะ คุณพยาบาลบอกว่า แแต่นอนหลับสนิท ไม่ละเมอ และไม่ปัสสาวะรกที่นอน
มาหลายวันแล้ว
- ว : แแต่บ่นอยากกลับบ้าน บ้างหรือเปล่าคะ
- ม : ไม่บ่นเรามากเหมือนก่อนคะ แแต่ก็จะพูดว่า ไก่จะหายแล้ว เพราะเขยวนนี้แแต่
เป็นเด็กก็ ยอมทำตามหมอบอกทุกอย่าง พยาบาลก็ไม่ฉี่ทุกยาม ก็แแต่สบายใจขึ้นมาก
แแต่ข้างพัก ข้างเล่า เหมือนเมื่อตอนอยู่ที่บ้าน

การสัมภาษณ์ตัว เด็กเอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : หนูไก่อเป็นอย่างไรบ้างคะ
 ก : หนูอยากกลับบ้านคะ หนูไม่ชอบโรงพยาบาลเลย เมื่อไรหมอจะให้หนูกลับบ้านคะ
 ว : ครุไม่ทราบหรอกคะ ทำไมหนูไม่ลองถามคุณหมอละคะ
 ก : หนูไม่กล้าถามหรอกคะ หนูกลัวหมอ เพราะ เมื่อก่อนตอนที่หนูนอนโรงพยาบาล หมอฉีดยาหนูทุกวัน หนูยังจำได้
 ว : มาอนโรงพยาบาลคราวนี้ คุณหมอฉีดยาหนูบ้างหรือ เปล่าคะ
 ก : ไม่คะ แค่นี้ไม่ทราบว่าฉีดยาเมื่อไร ตอนนั้นหมอโศกแต่ให้หนูกินยา ยาขมเหลือเกิน เยอะแยะ แล้วก็ให้ทานอาหารจืดๆ กินน้ำน้อยๆ และเก็บปัสสาวะใส่ ขวดทุกครั้ง
 ว : ทานอาหารของโรงพยาบาลหรือ เปล่าคะ
 ก : ไม่คะ ไม่อร่อย เหม็นยา แม่เอามาให้ แค่นั้นไม่คอยอยากทานหรอกคะ ไม่หิว กลางคืนก็นอนไม่หลับ ผื่นรายทุกคืนเลย บางทีก็ปัสสาวะรดที่นอน หนูไม่ยอม เป็นอย่างนี้เลย อายเพื่อนๆ จัง

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : สิวสิคะ หนูไก่อกำลังทานอาหารหรือคะ อร่อยไหมคะ
 ก : อร่อยคะ วันนี้แม้มายังไม่มา หนูก็เลยทานอาหารกับเพื่อนๆ หนูต้องทานอาหาร รสจืดๆ คะ เพื่อนทุกคนก็ต้องทานอาหารรสจืดเหมือนกัน ถ้าคนไข้โรคไตทาน อาหาร เค็ม จะทำให้ตัวบวมขึ้น
 ว : แล้วคนไข้โรคไตทำอะไรอีกบ้างคะ
 ก : ต้องวางน้ำหนักและปัสสาวะทุกครั้ง หมอจะโคโยให้ยาถูก
 ว : ตอนที่หนูยังต้องทานยา เยอะอยู่หรือ เปล่าคะ
 ก : ไม่ เยอะแล้วคะ หมอบอกว่าหนูไก่อจะหายแล้ว เพราะหนูเชื่อฟังหมอบอกอย่าง เมื่อคืนนี้ หนูยังฝันว่า หนูไก่อกลับบ้านไปเล่นกับพี่ชาย เราให้รองเล่นหนูควยคะ
 ว : แล้วเมื่อคืนนี้ หนูปัสสาวะรดที่นอนหรือ เปล่าคะ
 ก : เปล่าคะ หนูไม่ปัสสาวะรดที่นอนมาตั้งหลายวันแล้ว หนูนอนหลับสบายทั้งคืน หนูฝันเห็นนางฟ้าควยคะ นางฟ้าพาหนูไปเที่ยวที่หลายแห่ง นางฟ้าบอกว่า ภาหนู เป็นเด็กดี หนูจะหายป่วย และไก่อกลับบ้านเร็วขึ้น

กรณี เด็กชายโตการสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : โตเขารับการรักษาแล้วหรือคะ

พ : ประมาณเกือบกว่าๆ แล้วคะ

ว : แรกเป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : ก็ เป็น เด็กค่อนข้างจะซื่อๆ ถามอะไรไม่ค่อยจะยอมตอบ เวลาหมอมารตรวจ ก็กลัวหมอมาก ไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล และมักจะต่อต้านเงี้ยบๆ เชน ไม่ยอมเก็บปัสสาวะให้ โดยอ้างว่าลืม เวลาหมอมารตรวจก็มักจะเกร็งตัว เหงื่อออกมาก ไม่ค่อยยอมให้หมอตรวจ ลักษณะ เหมือน เด็กที่หวาดวิตกตลอดเวลา

ว : พ่อ แม่ แรกมาเยี่ยมบ่อยไหมคะ

พ : ไม่บ่อยหรอกคะ นานๆ ถึงจะมา เยี่ยมครั้งหนึ่ง เวลาพ่อแม่มาเยี่ยม เด็กจะตีใจมาก คือนั่นจะนอนหลับสบายกว่าปกติ เพราะแกมักนอนละเมอหรือ ร้องไห้ทุกคืน

ว : คงคิดถึงบ้าน เคยรบ เราอยากจะได้กลับบ้านบ้างไหมคะ

พ : บ่อยมากที่เคี้ยวคะ แกมักจะมีเบนเสมอว่า คิดถึงบ้าน อยากจะไปโรงเรียน กลัวจะเรียนไม่ทันเพื่อน และคงกลัวน้องสาวจะขึ้นมาเรียนทันกันด้วย

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : เด็กชายโต เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : ก็อย่างนั้นแหละคะ ยังเหมือนเดิม ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล บางวันยังแกล้งใหญ่ ไม่ยอมตอบคำถามหมอเลย คอยแต่ถามว่าเมื่อไรจะได้กลับบ้าน

ว : กลางคืนนอนหลับสบายขึ้นไหมคะ

พ : ยังละ เมอบ่อยๆ คะ หลับไม่ค่อยสนิททุกคืน บนเตียงขยับๆ อยากกลับบ้าน

ว : แล้วอีกนานไหมคะที่แกจะคงพักรักษาตัวในโรงพยาบาล

พ : กำหนดไม่ได้ออกคะ เพราะแกไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลอย่างนี้ คงจะหายช้า ยังโรคที่ป่วยครั้งนี้ แกไม่ เป็นโรคแทรกอื่นๆเหมือนครั้งก่อน

ว : คุณพยาบาลคิดว่าสภาพจิตใจของแกมีส่วนเกี่ยวข้องกับไหมคะ

พ : คิดว่ามีส่วนมากที่เกี่ยวคะ เพราะถ้าสภาพจิตใจดีแกลง ร่วมมือมากกว่านี้ คุณหมอเองยังเคยปลอบแกว่า อย่าวิตกกังวลมากนัก ไม่นานก็จะหาย แต่เหมือนหลังๆ นี้ แกจะยิ่งกังวลมากขึ้น โดยเฉพาะ เรื่องเรียน เพราะกลัวจะไม่ทันไปสอบ

การสัมภาษณ์ผู้ป่วยครอง เด็ก

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : มาเยี่ยมโรคหรือคะ

ม : ค่ะ

ว : วันนี้ โศกเศร้าใจที่คุณแม่มาเยี่ยม เพราะแถมานอนโรงพยาบาลนานแล้ว คงคิดถึงบ้านมาก ปกติอยู่บ้านแกเป็นเด็กอย่างไรบ้างคะ

ม : เป็นเด็กน่ารัก สนุกสนานดีคะ แต่หากกับคนไม่คุ้นเคย ก็จะ เป็นคนพุดน้อย ถ้าอยู่กับเพื่อนสนิท แกจะร่าเริงมาก แต่ตั้งแต่ป่วยนี้ แกก็เจ็บขี้มลงไปอีก แม่แคกับเพื่อนข้างบ้านที่ชอบเล่นด้วยกัน เคยมาเยี่ยมหมอนหนึ่ง แกก็ดูไม่ค่อยสนุก ร่าเริงเหมือนเมื่อก่อนที่บ้าน

ว : แกเคยนอนโรงพยาบาลมาก่อนไหมคะ

ม : เคยคะ ตอนเด็กๆ เคยนอนโรงพยาบาลเกือบ 2 เดือน ครั้งนี้พอรู้ว่าต้องนอนโรงพยาบาล ก็กังวลมาก กลัวว่าจะเรียนช้า แลวน้องสาวจะขึ้นมาเรียนทันกัน

ว : แกรักน้องสาวมั๊ยคะ

ม : รักมากคะ มักจะพูดเสมอว่า พ่อแม่ยากจน ตัวแกเองก็มาป่วยอย่างนี้ ทำให้ต้องสิ้นเปลืองเงินทอง แทนที่จะได้เก็บเงินไว้ให้ของเรียนสูงๆ แกมักจะมีพูดเสมอว่า ความเจ็บป่วยของตัวเอง ทำให้บ้านไม่เจริญ ก็ฉันก็ไปแคบๆ ใจก็แคบๆ

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : โศกเป็นอย่างไรบ้างคะ

ม : อาการก็ยังเหมือนเดิมคะ เห็นพยาบาลบอกว่า นอนละ เมื่อก่อน บางทีก็ร้องไห้ บอกว่าคิดถึง พ่อกับแม่ ก็ฉันสงสัยสารพัดเหลือเกิน ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะหาย หมอก็ไม่บอกว่าจะไถ่กลับบ้านเมื่อไร

ว : ก็คงจะอีกไม่นานหรอกคะ ถ้าแถมยอมเชื่อฟังหมอ แต่ฉันก็เหมือนว่า แกจะไม่ยอมให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลเลย

ม : คุณพยาบาลก็บอกอย่างนั้นคะ บางครั้งก็ไม่ยอมฉีดยา กินยา ก็ฉันบอกแกหลายครั้งแล้วว่า อย่าทำอย่างนั้น เค้าจะไม่หาย แต่ทำทางแกจะไม่เชื่อใคร ทำทางแกยังกังวลอยู่มากกว่า พ่อ แม่สิ้นเปลืองเพราะตัวแก แกคอยถามฉันเสมอว่า พ่อแม่มีเงินเสียค่าโรงพยาบาลหรือเปล่า แกมักจะขอให้พาแกกลับบ้าน เพราะแกคิดว่า แกคงไม่หายจากโรคนี้แน่

การสัมภาษณ์ตัว เค็กเอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : โคนอนโรงพยาบาลนานแล้วหรือจะ
- ก : เกือนกว่าแล้วครับ นานจังเลย ผมเบื่อเหลือเกิน เมื่อไรจะไ้กลับบ้าน เสียทีก็
ไม่รู้ ยังอยู่โรงพยาบาลนานๆ ก็ยังสิ้นเปลืองเงิน พอ แม้อาจจะไม่มีเงิน
จ่ายค่าโรงพยาบาลก็ไ้ ผมอยากกลับบ้าน เหลือเกินครับ
- ว : ถ้าไ้หายก็เมื่อไร ก็คงกลับบ้านไ้
- ก : ผมคิดว่า ผมคงไม่หายหรอกครับ เพราะผมเคยเป็นโรคอย่างนี้ และนอนโรงพยาบาล
มา ๕ ครั้งแล้ว ก็ไม่หาย ทำให้ผมเสียการเรียน ต้องเรียนช้ากว่าเพื่อนๆ
ครั้งนั้นก็เหมือนกัน ผมก็คงต้องซ้ำชั้น เพราะไม่ทันสอบเหมือนครั้งที่แล้วอีก
- ว : ทางโรงพยาบาลให้ใบรับรองแพทย์ ไปเลื่อนสอบไมไ้หรือจะ
- ก : ครับ แต่ก็คงไม่มีประโยชน์ เพราะถึงเลื่อนสอบ ผมก็คงทำข้อสอบไมไ้ได้ เพราะ
ขาดเรียน ปีหน้านองก็คงเรียนทันผม

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : ไ้รู้สึกดีขึ้นบ้างไหมคะ
- ก : ก็ดีขึ้นแล้วครับ แต่หมอก็ยังให้กินยา ฉีดยาเหมือนเกมทุกอย่าง ผมไม่เข้าใจเลย
ว่า ทำไมผมหายก็แล้ว แต่ยังคงกินยาฉีดยาเหมือนเกม
- ว : หมออาจเห็นว่า ยังไม่หายก็เท่าที่ควรก็ไ้
- ก : แล้ว เมื่อไร ผมจะหายก็เสียที ผมอยากกลับบ้าน เหลือเกิน นอนโรงพยาบาลนาน
เกินที่แล้ว หมอบอกว่า เกือบหายแล้ว แต่ผมไม่อยากเชื่อเลย เพราะหมอพูด
อย่างนี้หลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่หายสักที
- ว : แล้ว โค กินยา ฉีดยา ตามที่แพทย์สั่งหรือเปล่า
- ก : ผมไม่หาย ผมก็ไม่อยากกิน ฉีดยายังเจ็บ แล้วจะกินยา ฉีดยา ไปทำไมละครับ
ให้ผมกลับบ้านไปโรงเรียนดีกว่า อยู่โรงพยาบาลผมนอนไม่คอยหลับเลย ก็ถึง
บ้านมาก ถ้าแม่อีกที ผมจะให้แม่ขอหมอพาผมกลับบ้านแล้วครับ

กรณี เด็กชาย เอก

การสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : เอก เป็นอย่างไรบ้างคะ
- พ : เป็นเด็กเจี๊ยบๆ ค่ะ ไม่ค่อยชอบพูดคุยกับใคร หมอถามก็ตอบสั้นๆ แก่มาอนร.พ. ไคเคื่อนหนึ่งแล้ว ยังไม่คุ้นเคยกับใคร แม้แต่กับพยาบาล ไคยปกติแล้ว เด็กที่มานอนโรงพยาบาลควยโรคเรื้อรัง มักจะคุ้นเคยกับพยาบาลในเวลาไม่นานนัก
- ว : เป็นไปไคไคใหม่คะ ที่จะ เป็นเพราะว่าแกเพิ่งมาอนโรงพยาบาล เป็นครั้งแรก
- พ : อาจเป็นไคคะ แถช่วงเวลา ๑ เดือน แก็ก็น่าจะปรับตัวไคบางแล้ว นี้นแกไม่คุ้นเคยกับใคร เลย ชอบอยุคนไคยว นอนไคคอะไร เจี๊ยบๆ หรือไม่ก็ เล่นของ เล่นคนไคยว
- ว : แล้วแกไคความร่วมมือในการรักษาพยาบาลไคใหม่คะ
- พ : เป็นบางครั้งคะ แถฉึคยานี้นแกกลัวมาก เวลาหมอมาคตรวจ แกมักจะมีอาการตัวเกร็ง เหนือออกมา หัวใจเต้นเร็ว ครอบค้ำถามไคระค้เจนคลายไคม่ั่นใจในตัวเอง บางครั้ง เวลาหมอ ไคินผาน แกจะแกกลงนอนหลับตาเฉยเสีย เรื่อง เก็บบัสสวาระและควงนำค้ก็ เหมือนกัน บางวันแกก็ไคยอม เก็บให้ ฉามมกๆเชา แกก็เฉยเสีย
- ว : เวลาไคกลางคืน แกนอนหลับไคใหม่คะ
- พ : นอนหลับไคบางคืน บางคืนแกค้นอนค้กกระสับกระส่าย คล้ายฝันร้าย ฉามแกก็บอกไคม่มีอะไร บางคืนแกนอนชมวคค้ว เหนือออกมา และลุกขึ้นบัสสวาระบอยกวาปกติ
- ว : แกรับประทานอาหารไคมากไคใหม่คะ
- พ : ไคปกติคะ แถไคม่ยอมลคอาหาร เค็ม มักทานอาหารคامجชอบ หมอเองก็กลุ้มใจกับคนไครายนี้ เพราะอาการมีค้ตรงกัทรค

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : เด็กชายเอก คีรึนใหม่คะ
- พ : ยังเหมือนเดิมคะ ไคความร่วมมือไคม่เค็มที่ในการรักษาพยาบาล ไคยวนี้้นอนละ เมอเสีียงค้ และฝันร้ายเสมอ , ไคยวนี้ บางวันแกก็ทานอาหารของโรงพยาบาล แถน้อยครั้ง บนวไคม่อรอบ ส่วนมากก็จะทานอาหารคامجชอบเหมือนเดิม
- ว : แล้วคุณหมอวาอยางไรบ้างคะ
- พ : ก็ค้งไคการรักษาคامجอาการคะ โรคค้ที่ไคม่มีโรคแทรก คอนนี้้นกพยายามเชาไปไคลฉึคแก เพื่อที่ จะใค้ฉึควิทยาชวช่วยในการรักษาพยาบาล เพราะค้แกมีค้ความวิตกกังวลมาก

การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เด็ก

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : เอกมานอนโรงพยาบาลครั้งแรกหรือคะ
 ม : ค่ะ แก่ไม่เคยป่วยมากเลย ปกติแข็งแรงดี เป็นนักวิ่งของโรงเรียนด้วย
 ว : ปกติอยู่ที่บ้าน แก่เป็นเด็กอย่างไรคะ
 ม : เป็นเด็กร่าเริง ชอบพูดคุยคะ มีเพื่อนมากทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน เรียนก็พอใช้
 มานอนโรงพยาบาลนี้ ก็ฉันก็ไปขอให้ครูเลื่อนสอบให้
 ว : แล้วมานอนโรงพยาบาล แก่เป็นอย่างไรบ้างคะ
 ม : แก่เจ็บข้อมือลงไปมาก เจ็บคะ แม่แต่คิดฉันหรือกับพ่อ บางทีแกก็ไม่พูดคุยด้วย
 เหมือนปกติ คิดฉันกลัวใจมากคะ เวลาแกทำอะไร ก็เลยยอมตามใจให้
 ว : เช่นการให้ทานอาหาร เค็มโซ่ไหมคะ ความจริงคุณหมอบอกไหมโซ่ไหมคะ
 ม : ค่ะ คิดฉันเองก็ทราบว่าคุณหมอบอก แต่พอหลุดออกก็ใจอ่อนไม่ได้ สงสารแกนะคะ
 เพราะคุณแก่ไม่มีความสุขเลย ตั้งแควมานอนโรงพยาบาล
 ว : ย่างที่การให้แกทานอาหารตามใจชอบ อาจยังทำให้อาการของแกแยลงมากนะคะ
 ม : ค่ะ คิดฉันจะพยายามทำใจแข็ง เวลาแกทำอะไร ขอเพียงให้แกหายเร็วๆ เท่านั้น

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : เอก เป็นอย่างไรบ้างคะ
 ม : ยิงนานวัน แก่ก็ยังซึมลง แก่กลัวว่า ถ้าป่วยอย่างนี้ อาจต้องนอนโรงพยาบาล
 ตลอดไป กลางคืนแกก็บ่นวอนไม่คอยหลับ บนเตียงอยากกลับบ้าน เวลาเพื่อน
 และครูที่โรงเรียนมาเยี่ยม แก่ก็ไม่ค่อยพูดคุยด้วย ทาทางไม่แสดงความคิดเห็นเลย
 จนคิดฉันเกรงใจคุณครู แก่บอกวาพอเห็นเพื่อนๆ แล้วแกรู้สึกวาทัวแกเองไม่แข็งแรง
 ว : ปกติแกเป็นนักวิ่งนี้โซ่ไหมคะ คงจะยิงถึงวลมาก
 ม : ค่ะ เพราะแกเคยถามคุณหมอบอกว่า หายแล้วแกจะวิ่งเหมือนเดิมได้ไหม หรือบอก
 ว่า ต้องดูอาการอีกทีหนึ่งก่อน ราวแกก็ไม่ค่อยยอมทาน ทานน้อยมากจนคิดฉัน
 กลุ้มใจ ไม่ทราบจะทำอย่างไรจริงๆ เห็นคุณพยาบาลบอกว่า วันหลังจะมาคุย
 กับแกคะ

การสัมภาษณ์ตัว เต็กเอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : เอก รู้สึกอย่างไรบ้างคะ ที่ต้องมานอนโรงพยาบาล
- ก : เมื่อครับ ผมอยากกลับบ้าน จะไ้ไปโรงเรียน
- ว : หนักจนมาก หนักไปโรงเรียนทุกวันหรือคะ
- ก : ไปทุกวันครับ ผมคงขอมวิ้ง เพราะผมเป็นนักกีฬาวิ้ง ๑๐๐ เมตร ชนะหลายครั้งแล้ว ถาหายแล้ว ผมอยากกลับไปวิ้งอีก หมอบอกว่าถาหายแล้ว แข็งแรงก็ กวิ้งไ้ แต่ถาไม่แข็งแรงก็วิ้งไม่ไ้ ผมกลัวเหลือเกิน ว่าจะกลับไปวิ้งไม่ไ้คลิก
- ว : หมอบอกไหมคะว่า เมื่อไรจะหาย
- ก : ไม่บอกครับ ผมเมื่อโรงพยาบาลเต็มที่แล้ว อยากกลับบ้านเร็วๆ แต่ผมก็ยังไม่รู้ว่า จะหายเมื่อไร หมอก็บอกไม่ไ้ว่าจะไ้กลับบ้านเมื่อไร ไม่มีใครรู้อยู่ คุณครูทราบไหมครับว่าเมื่อไรผมจะหาย
- ว : ไม่ทราบค่ะ แล้วครูจะลองถามคุณพยาบาลให้นะคะ

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : เอก เป็นอย่างไรบ้างคะ
- ก : ผมคิดว่าอาการของผมดีขึ้นมากแล้ว แต่หมอก็ยังไม่บอกไ้ว่าเมื่อไรจะหาย
- ว : มีเพื่อนๆ มาเยี่ยมบ้างไหมคะ
- ก : มีครับ แต่ผมไม่ยอกให้เพื่อนมาเยี่ยม เพราะผมรู้สึกว่าตัวเอง เป็นคนอ่อนแอ ไม่แข็งแรง เหมือนเพื่อนๆ เพื่อนก็คงคิดว่าผมอ่อนแอ
- ว : เพื่อนอาจมาเยี่ยมควยความเป็นห่วง และยอกให้กำลังใจ
- เต็กชาย เองนึ่ง เจียบ
- ว : ที่โรงเรียนจะสอบ เมื่อไรคะ
- ก : สอบไปแล้วครับ ครูบอกว่ผมไม่ต้องสอบก็ไ้ หายแล้วก็ไปเรียนต่อไ้เลย
- ว : ครูคิดว่าหมอกองอนุญาตให้เอกกลับบ้านไ้เร็วๆ นึ้นะคะ
- ก : หมอื่บอกอยางนั้นทุกที่ ตั้งแต่เรามาใหม่ ๆ จนปานนี้แล้วก็ยังไม่ไ้กลับบ้าน
- ว : เอก หายธา อาจเป็นเพราะว่าไม่ทำตามคำสั่งของคณหมอหรือ เปลาคะ
- เต็กชาย เองนึ่ง เจียบ
- ว : เอาละคะ ถึงอยางไรครูก็หวังว่หนูจะหายเร็วๆ นึ้นะคะ

กรณี เด็กหญิง กอย

การสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : กอย เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : เป็นเด็กอ่อนแอและมีไข้หวาดคักล้วยตลอดเวลา ยิ่งเวลาหมอมาทตรวจร่างกาย นะคะ บางทีแคะ เกร็งตัวขึ้นไว้มือมิให้หมอมตรวจ จับมือแม่ไว้แทน

ว : แล้วยกยอนทานยาที่ไหนคะ

พ : ทานยานี้ แยกทานไม่ขาดหรือคะ ก่อนทานยาต้องคอยถามแคะจนพอใจ แคะมักจะถามว่า ทำไมทานยามากนัก ยาววันนี้ทำไมไม่เหมือนเมื่อวาน กูหาทางแคะ จะถึงเวลา ยาอาจทำให้แคะเป็นอันตราย อย่างเรื่องการจ้ำก้นน้ำคัม และการ เก็บปัสสาวะก็เหมือนกัน ถ้าวันไหนพยาบาลพูดให้ไคยีนว่า ปัสสาวะนอจ้งวันนี้ แคะจะมีท่าทางกังวลมาก พออีกวันจะคอยถามว่า ปัสสาวะพอหรือยังคะ กูหาทาง จะ เป็น เด็กขี้กังวล

ว : กลางคืนแคะนอนหลับที่ไหนคะ

พ : เรื่องนี้เคย เป็น โจรของพวกเรา เร็วจะ วันแรกที่แคะมานอนรพ. แคะไม่ยอมนอน บนเตียง ลงมานอนบนเก้าอี้ข้างเตียง บอกว่ากลัวตก ต้องเอาไม้กั้นเตียงขึ้นให้ วันต่อๆ มา แคะนอนหลับไม่สนิท คอยแคะและสะคุงคืนเรื่อยๆ แคะมักจะบอกแม่ว่า เห็นคนแต่งตัว เหมือนคนไข้โรงพยาบาลมาถึงแคะลงจากเตียง จนแม่แคะปล่อยกังวล ไปควย คอยมาถาม เรื่องประวัติเตียงนอนประจำเลย เมื่อไคยีนว่าเป็นเตียงใหม่ แม่ ก็ก็คุสบายใจขึ้น แต่ตัว แคะเองยังฝันร้ายเสมอ คง เพราะแคะกังวลมากกว่า

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : กอย เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : อาการของโรคคอบยังชั่วขึ้นบ้างคะ แต่อย่างอื่นยัง เหมือนเดิม เวลาหมอมตรวจ ก็ ยัง เกร็งตัว เหงื่อออกมาก บางทีกรองให้ขึ้นมาเฉยๆ ทานยายากเหมือนเดิม เวล่านอนกลางคืนก็ยังมีแคะ และฝันร้ายเหมือนเดิม บางคืนสะคุงคืน ร้องไห้แล้ว ไม่ยอมนอนอีกเลย คืนคอบๆ มา หมอเลยคองสั่งยานอนหลับอย่างอ่อนสำหรับ เด็ก ให้ แม่ แคะคองมานอน เป็น เพื่อนทุกคืน ไม่อย่างนั้นแคะงไม่ยอมนอนรพ. แน

ว : แคะมีเพื่อนในโรงพยาบาลไหมคะ

พ : แคะไม่คอยเล่นกับใครคะ ส่วนมากจะ เล่นวงของแคะอยู่บน เตียงคน เดียว

การสัมภาษณ์ผู้ป่วยครอง เค็ก

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : กอย นอนโรงพยาบาลเป็นครั้งแรกหรือคะ

ม : ครั้งที่ ๒ แล้วยะ ตอนอายุได้ ๑๖ ขวบ แก่เคยนอนรพ. ที่สมุทรปราการ แก่เล่าว่า ตอนนั้นแกเห็นพนักงานรพ. เร็นศพคนตายผ่านหน้าห้องไป แก่กลัวมาก และตั้งแต่นั้นมาแกก็ไม่ค่อยยอมมาโรงพยาบาลเลย ครั้งนี้ก็ต้องบังคับกัน แต่แกกังวลกับโรคของตัวเองมาก มักจะถามเสมอว่า แก่จะตายหรือ เปล่า ก็ฉันทักใจแคบรอบแก

ว : ตั้งแค่มานอนรพ. นี้ แก่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อก่อนอยู่ที่บ้านข้างไหมคะ

ม : ซึมลงคะ ไม่ค่อยพูดกับใคร ชาวปลาก็ไม่ค่อยจะยอมทาน พอแกอยากทานอะไรก็ลองรับหรือหามาให้ บางทีก็มีรสเค็มขาง ก็ฉันทักใจไม่ทราบจะทำอย่างไร

ว : กลางคืนแกนอนหลับดีไหมคะ

ม : ชอบนอนฉวาคะ บางคืนก็อนคินกระสับกระส่าย เหงื่อออกเต็มตัว ใหม่ๆ ที่นอนอยู่ที่บ้าน แก่ไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย เล่าให้ฉันทักใจเสมอว่า ฉันทักใจ เห็นคนใส่เสื้อสีขามาไล่แกลงจากเตียง ก็ฉันทักใจเลยให้แกห้อยพระที่คอตลอดเวลา แก่ทนเสมอว่า อยากรอดชีวิต ไม่อยากนอนโรงพยาบาล

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : กอย เป็นอย่างไรบ้างคะ แก่เริ่มคุ้นกับโรงพยาบาลหรือยัง

ม : ก็ยังเหมือนเดิมคะ หมอบอกว่าอาการดีขึ้นบ้าง แต่ฉันทักใจไม่อยากนอนรพ. คอยรบเราแต่จะรอดกลับบ้าน บอกว่าฉันทักใจนานๆ ก็ฉันทักใจกลับ เป็นจิ้นมาอีก

ว : เคียวนี้ แก่มีปัญหาเรื่องนอนอีกหรือเปลวาคะ

ม : มีคะ คุณพยาบาลขายเตียงใหม่มาอนเตียงใหม่ แก่ก็ยังฉันทักใจเหมือนเดิม นอนฉวาคะ จนบางครั้งคุณพยาบาลต้องเอาฉันทักใจมาให้ทาน แก่ถึงหลับได้

ว : ทานขางายไหมคะ

ม : มาที่นี้รู้สึกว่าคุณพยาบาล ปกติที่บ้านแก่หาขางาย บางทีแก่ก็กลัวมาก จนฉันทักใจเกรงใจคุณพยาบาล แก่มักจะถามคำถามวากวน คล้ายๆ จะกังวลว่า ยาที่ฉันทักใจกินแก่อะไร ทำไมถึงกินมาก อะไรอย่างนี้แหละคะ

การสัมภาษณ์ตัว เค็ก เอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

ว : กอยมานอนโรงพยาบาลนานแล้วหรือคะ

ก : เกือบ ๒ อาทิตย์แล้วคะ ครั้งแรกหนูเคยนอนโรงพยาบาลที่สมพรปราการ ๒ อาทิตย์ คิดกลับบ้านไคแล้ว ครั้งนี้นานจังเลย เมื่อไรจะไคกลับบ้านก็ไมทราบ หนูไม่ชอบโรงพยาบาล หนูกลัวคะ

ว : หนูกลัวอะไรคะ

ก : กลัวจะไม่ไคกลับบ้านคะ หนูนอนไม่เคยหลับเลย ผันเห็นแคคนจะมาหาหนู

ว : แล้วเพื่อน เคียงข้างๆ เฉากั้วหรือ เปลาคะ

ก : หนูไม่ทราบคะ บางทีโรคของหนูอาจจะร้ายแรงกว่าเราอีกได้ ทั้งที่หนูก็ทานยา เยอะแยะไปหมด แคก็ไมหายสักที

ว : หนูทานข้าวไคมากไคคะ

ก : หนูไม่คอยรู้สึกหิวเลยคะ อาจเป็นเพราะว่าหนูป่วยมากก็ไคไรไคหนะ

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ว : กอย เป็นอย่างไรบ้างคะ

ก : ยังไม่หายเลยคะ หมอก็ยังไม่บอกว่าจะไคกลับบ้าน เมื่อไร หนูเบื่อจังเลยคะ ไม่อยากนอนโรงพยาบาลแล้ว

ว : หนูยังฝันรายอยหรือ เปลาคะ

ก : คะ ยังนอนไม่คอยหลับคะ ผันเห็นคนแดงๆ มาหาหนูไปแล้วจะหาหนู บางทีก็เห็นศพคนตาย แคบางคืนหนูก็ฝัน เห็นนางฟ้า เหมือนในหนังสือที่ครูให้หนูอ่านไคคะ

ว : นางฟ้า เล่นกับหนูนานไคคะ

ก : นานคะ หนูชอบหรือนางฟ้าให้หนูหายเร็วๆ ครูเคยเห็นนางฟ้าไคหนะ

ว : ครูเคยอ่าน เจอแคในหนังสือนี้ตามคะ แคหาหนูพยายามทานยา ทานข้าว เยอะๆ ทำตามคำสั่งของหมอทุกอย่าง บางทีหนูจะหายเร็วขึ้นนะคะ

ก : แคหนูไม่อยากทานยาเลยคะ ยาเยอะจังเลย ยิ่งทานยามากๆ หนูยิ่งรู้สึกว้า ไมหายสักที บางทีหนูอาจจะคองนอนโรงพยาบาลตลอดไปก็ไค

ว : ทำไมหนูคิดคองนั้นละคะ

ก : ก็หมอเองก็ยังไม่บอกไคว่าจะให้หนูกลับบ้าน เมื่อไร นี้หนูนอนโรงพยาบาลมาเดือนกว่าแล้วนะคะ โรคนี้ อาจจะไม่มีวันหายก็ไค

กรณี เด็กชายโจ

การสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๕

ว : โจ เป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : เป็น เด็กค่อนข้าง เจ็บคะ ไม่ค่อยพูดคุยกับใคร ชอบเล่นกับ เด็กผู้ชายตัว เล็กๆ ที่อยู่
เคียงข้างๆ นะคะ เป็น เพื่อนสนิทกันไปไหนก็ไปด้วยกัน ทานยากทานพร้อมกัน

ว : แยกให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลดีไหมคะ

พ : ให้ความร่วมมือดีพอสมควรคะ แต่ไม่ค่อยยอมบอกหมอว่า เจ็บตรงไหน ส่วนมาก
แกล้งบอกว่า ไม่เจ็บที่ไหนเลย สบายก็ทุกอย่าง อยากรกลับบ้าน

ว : แล้วยังร้องไห้จริงหรือ เปล่าคะ

พ : เปล่าคะ อาการร้องแกล้งไม่คิดจะทำที่จริง แต่แกล้งอยากรกลับบ้านมากจึงบอกหมอยังนั้น

ว : อีกนานไหมคะกว่าจะหายป่วย

พ : คงต้องใช้ เวลาอีกระยะหนึ่ง เพราะคนไข้โรคไตบางรายต้องพักฟื้น เป็น เดือน

ว : แกนอนหลับดีไหมคะ เวลากลางวัน

พ : หลับไม่ค่อยสนิทคะ บางคืนนอนละ เมื่อก่อนทำหัตถ์คืน ผื่นร้าย บางคืนแกล้งบน เวียน
ศรีษะ อยากรอาเจียน แพทย์ เวิร์มมากก็ตรวจไม่พบสิ่งผิดปกติ คง เป็น เพราะแกล้งจุก
มากกว่า ทำให้นอนไม่หลับ เวียนศรีษะ อยากรอาเจียน มีน้อยครั้งที่หลับสนิท

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

ว : โจ คีขึ้นบ้างไหมคะ

พ : ก็ยัง เหมือนเดิมคะ ตอนนี้ เพื่อนสนิทของแกล้งกลับบ้านไปแล้ว แกล้งบ่งหงอกลง
ไปอีก แต่เมื่อ ๒-๓ วันก่อน พอแกล้งมาเยี่ยม หลังจากนั้นก็ดูร่าเริงขึ้นบ้างคะ

ว : คงคิดถึงบ้านนะคะ แล้วยังกลางคืนแกล้งเป็นอย่างไรบ้างคะ

พ : ก็ยังนอนไม่หลับ เหมือนเดิมคะ มี เวียนศรีษะ คลื่นไส้บางครั้ง พอรุ่งเช้าหมอดาม
แกล้งจะบอกว่าไม่เป็นอะไร สบายดี คงกลัวว่าจะไม่ได้อกลับบ้าน แต่จริงๆ แล้วยัง
แกล้งไม่ยอมทำอะไรผิดปกติที่จะทำให้เกิดอาการ เหล่านั้นเลย เคี้ยวแกทานยาก
ขึ้น บ้างวันไหนหมอจะ เอาไม้สว่านไปตรวจ แกล้งไม่ยอมเก็บให้ คล้ายกับจะวิตกว่า
ตรวจไม้สว่านแล้ว จะทำให้แกล้งจุกอีก หรือไม้ก็ตองทานขามากขึ้น

การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เด็ก

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ บิศา เด็ก ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ เป็นการสัมภาษณ์ ก่อนและหลังการทดลองรวมกัน เพราะตลอดระยะเวลาการทดลอง บิศา เด็กมาเยี่ยมครั้งนี้ เพียงครั้งเดียว

ว : เพิ่งมาเยี่ยมครั้งนี้ครั้งแรกหรือคะ

บ : เคยมาครั้งหนึ่งแล้วครับ นานเต็มที่แล้ว ไม่มีใครช่วยท่านาครับ

ว : อยู่ที่บ้าน โจช่วยทำงานหรือเปล่าคะ

บ : ก็ช่วยครับ แล้วแต่จะไหวให้ทำ แยกเรียนอยู่ ผมก็เลยไม่อยากแข่งวคเรื่องงาน แต่บางทีปีหน้าจะให้แกออกมาช่วยทำงานแล้วครับ สุขภาพแกไม่ค่อยแข็งแรง ผมก็ว่าจะเรียนไม่ไหว อีกอย่างไม่มีเงินส่งแกเรียนควยครับ

ว : แกป่วยบ่อยอย่างนี้ นานแล้วหรือคะ

บ : ก็เพิ่งเข้ามาปีสองปี นี้แหละครับ. เมื่อก่อนแกแข็งแรง ฉลาดกว่าพี่สาวมาก แต่พอเริ่มป่วย แกก็มีลง ไม่ค่อยขำ เล่นขำขุย เหมือนแกก่อนนี้ ตอนแรกที่รู้ว่าต้องมานอนโรงพยาบาล แกร้องไห้ไม่ยอมมา กลัวพ่อแม่ไปเยี่ยมไม่ได้ กลัวเรียนไม่ทันเพื่อน ครั้งแรกที่ผมมาเยี่ยม แกก็ยังไมรับเราอะไรมาก แต่ครั้งนี้ รู้สึกว่าแกมีท่าทางกังวลมาก รับเราให้ผมพากลับบ้าน ไม่ค่อยพูดขุยเลย ใจแต่ถามถึงแม่ และพี่น้อง ถามเรื่องสอบ คงกลัวถูกไล่ออกจากโรงเรียนเพราะลาคนานแล้ว แต่ครูเขาชมว่า แกเรียนเก่ง เขาก็จะพยายามช่วยเหลือหาทุนให้

ว : คุณลุงคิดว่า โจอยากเรียนต่อไหมคะ

บ : แกชอบเรียนมากครับ แต่ผมก็เกรงว่าแกจะเรียนไม่ไหว ยิ่งมาป่วยเรื้อรังอย่างนี้ ตอนนี้ดูท่าทางแกก็กลัวว่าจะไม่ไหวเหมือนกัน เพราะหมอก็กินยาเยอะ เหมือนเดิม แกรับเราจะให้ผมพากลับบ้านควย ดูท่าทางแกไม่ค่อยมีความสุข เหมือนอยู่ที่บ้านเลย ขอให้ผมมาเยี่ยมบ่อยๆ พร้อมแม่เรา

ว : น่าเห็นใจนะคะ แกคงเหงา เพราะบางครั้ง เห็นแกนั่งเหม่อคนเดียว

บ : เมื่อก่อนไม่เป็นนะครับ แต่พอเริ่มป่วยดูท่าทางแกคิดมาก เพราะไปหาหมอหลายครั้งเต็มที แกคงเบื่อ เพราะไม่หายสักที บางทีเวลาแกป่วยแกก็ไม่ยอมบอก หลีกเลี่ยงไม่คอยจะขอมกิน ผมก็ไม่รู้จะทำยังไง ก็ปล่อยให้ตามบุญตามกรรม ตามดูเขา พอมี ก็คงจะหายป่วยสักวันหนึ่ง

การสัมภาษณ์ตัว เด็กเอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : โจ มานอนโรงพยาบาลนานแล้วหรือคะ รู้สึกอย่างไรบ้างคะ
- ก : นานแล้วครับ ผมอยากกลับบ้าน ผมเมื่อโรงพยาบาลเหลือเกิน
- จ : ที่บ้าน โจ ทำอะไรบ้างคะ หนู เรียนหนังสือชั้นไหนแล้ว
- ก : ผมช่วยพ่อทำงานบ้างครับ ผมเรียนชั้น ป.๕ แล้วครับแต่ปีหน้าอาจจะต้องออก
- ว : อ้าว ทำไมละคะ แล้วโจอยากเรียนต่อหรือเปล่าคะ
- ก : ผมอยากเรียนต่อครับ แต่บ้านผมจน ไม่มีเงินส่งเรียน ที่โรงเรียนเรามีทุนให้ แต่คงไม่มีใครอยากให้ทุน เด็กที่ร่างกายไม่แข็งแรงอย่างผม
- ว : หนูช่วยควยโรคไค้ไม่นานแล้วหรือจะ
- ก : นานแล้วครับ นายจนผมคิดว่าคงไม่มีวันหายกลับไปเป็นเหมือนเดิมไค้อีก ผมมานอนโรงพยาบาลเดือนหนึ่งแล้ว ก็ยังเหมือนเดิม หมอก็บอกไม่ไค้ว่าเมื่อไรจะหาย ผม เบื่อ เหลือ เกินครับ

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : โจ เป็นอย่างไรบ้างคะ
 - ก : ยังเหมือนเดิมครับ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว หมอเอาบัตรสภาวะของผมไปตรวจ แล้วบอกว่ายังมีอีกเสบอยู่ ต้องทานยาต่อไปอีก ผมเบื่อดีจริงๆ ครับ ผมไม่ค่อยอยากจะทำยาแล้ว เพราะทานแล้วก็ไม่เห็นหาย. ตอนอื่นเขากลับบ้านไปหมดแล้ว เหลือแต่ผมคนเดียวเท่านั้น คงไม่ไค้กลับไปเรียนหนังสือแล้วละครับ
 - ว : อีกไม่นานคงหายแล้วละคะ
 - ก : ถึงหาย หมอก็คงไม่ให้ผมกลับบ้าน เพราะตอนนี้ผมคิดว่าผมสบายไค้แล้ว แต่หมอก็ยังไม่ยอมให้กลับ ผม เบื่อ เหลือ เกิน กลางคืนก็นอนไม่ค่อยหลับ ปีร้ายเรื่อยเลย
 - ว : แล้วหนูบอกหมอหรือ เปล่าคะ
 - ก : ผมไม่อยากจะบอกหรือครับ เพราะหมอก็คงจะบอกว่า ผมยังไม่หาย แล้วก็สั่งให้ทานยาต่อไปอีก เหมือน เมื่อก่อนที่ผม เคยบอกนั้นแหละครับ
 - ว : แค่นั้นควรบอกหมอตามความจริง เพราะหมอก็ได้ทราบอาการที่แท้จริงของคนไค้ และไค้การรักษาไค้ถูกต้อง ถ้าหนูไม่กลาบอกหมอ หนูบอกคุณพยาบาลไค้ไค้คะ
- เด็กชายโจ นั่งนิ่งไปสักครู่หนึ่ง แล้วพูดกับทว่า ขอตัวไปรับประทานอาหารว่าง

การสัมภาษณ์พยาบาล

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : จอยมานอนโรงพยาบาลนานแล้วหรือคะ
- พ : มานอนโรงพยาบาลได้ ๒ อาทิตย์แล้วคะ
- ว : แกเคยนอนโรงพยาบาลมาก่อนหรือ เปล่าคะ
- พ : ไม่เคยคะ ครังนี้เป็นครังแรก เมื่อ ๒ เดือนก่อน น้องชายแกมานอนป่วยด้วยโรคไตเหมือนกัน หลังจากน้องชายกลับบ้านได้ ๒ อาทิตย์ แกก็มานอนที่นี้ ตอนที่น้องชายป่วย กุหาทางแกก็ดูมากเวลามาเยี่ยม เคียงวันก็เหมือนกัน แกไม่ยอมเข้าใกล้คนไข้ที่อาการหนักเลย ปกติแกก็เล่นกับเด็ก เคียงข้างๆ ๒ - ๓ คน เท่านั้น เคยมีครังหนึ่ง เพื่อน เคียงข้างๆ เกิดอาการทรุดหนัก คอหงิกหน้าเกลือ แกจะย้าย เคียง เลยกะ บอกว่านอนไม่หลับ และแกไม่ยอมเข้าใกล้ เพื่อนคนนั้นเลย
- ว : แกให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลดีไหมคะ
- พ : ให้ความร่วมมือดีเวลาแพทย์ตรวจร่างกาย แต่บางครั้งไม่ยอมทวงน้ำดื่ม และ เก็บปัสสาวะชอบทานอาหารตามใจชอบด้วยคะ แต่บางวันก็ไม่ยอมทานอาหาร เสียเฉยๆ บ่นว่าไม่อร่อย พอหลาย ๆ วันเข้า ก็อ่อนเพลีย คอหงิกหน้าเกลือ
- ว : แกยอมให้ฉีดยา และทานยา ดีไหมคะ
- พ : ทานยาไม่มีปัญหาคะ แต่ฉีดยา กับให้หน้าเกลือนี้แกต่อต้านมาก ร้องไห้เสียงดังที่เคียว บางคืนเก็บเอาไปฝัน แล้วร้องไห้จนมากกลางคืน

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : จอย เป็นอย่างไรบ้างคะ
- พ : อาการก็ยังคงเดิมคะ บ่นอยากกลับบ้านเสมอ อาหารก็ไม่ค่อยยอมรับประทาน คอหงิกหน้าเกลือ ทานยากียากขึ้น ชอบอมไ้ว แล้วแอบคายทิ้ง เวลาแพทย์มาตรวจร่างกายก็ไม่ค่อยยอมร่วมมือ หนีตัวไ้ว และไม่ยอมตอบคำถามแพทย์
- ว : กลางคืนแกนอนหลับดีไหมคะ
- พ : นอนได้บ้างคืนคะ แต่มักจะมีสะดุ้ง เมื่อดู ร้องไห้ หรือไม่ก็บ่นว่าแทบทุกคืนเลย บางคืนตื่นขึ้นมากกลางคืน ร้องไห้แล้วบอกว่าฝันร้าย ฝันว่าตัวเองป่วยหนักจนตามอะไรทำเองนี้แหละคะ รู้สึกว่าแกจะวิตกกังวลกับอาการป่วยของตัวเองมาก

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : มาเยี่ยมจอยทุกวันหรือคะ
ม : คะ มาเกือบทุกวัน แต่อยู่ไกลไม่ตลอดคะ กลางคืนต้องกลับบ้าน เป็นห่วงคะ
ว : กลางคืนนอนคนเดียว แกมีปัญหาคะ
ม : คุณพยาบาลบอกว่า บางคืนนอนผวา ร้องไห้หาकिन แกมักจะเล่าว่า ผีนร้าย ปกติ
แกเป็น เด็กหลังงาย คิดจะนอนก็ เขาคอยเข้าไป ปกติที่บ้านแกก็นอนคนเดียว ไม่ยอม
นอนกับน้องชาย เพราะกลัวจะคิดโรค น้องชายแกป่วยเป็นโรคไต เหมือนกับคะ
แกเอง เขาใจว่าตัวเองคิดมาจากน้องชาย คิดนึกไม่ทราบว่าเป็นโรคนี้คิดต่อกันหรือเปล่า
ว : โรคไตไม่ใช่โรคติดต่อหรือคะ บางทีแกอาจจะยังเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทำไม
ไม่ลองขอให้คุณพยาบาลอธิบายให้แกฟังละคะ
ม : คะ คิดน่ะลองชอก

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : จอย เป็นอย่างไรบ้างคะ
ม : ไม่ค่อยยอมทานข้าว บางวันท้องโต หน้าเหลือง บนแกว่าไม่อร่อย ไม่อยากทาน หงึๆ
ที่ปกติแกเป็นคนทานง่าย วันไหนคุณพยาบาลมา หน้าเหลือง แกร้องไห้ เพราะ
ตัวแกเองก็กลัวการให้หน้าเหลืองมาก
ว : อาหารไม่ถูกปากมังคะ
ม : ทำอาหารที่แกอยากทานมาให้ แกก็ทานนิดเดียวคะ บนแกว่าเบื่อ ไม่อร่อย อยาก
กลับบ้าน
ว : แลวเวลากลางคืนยังนอนไม่หลับอยู่หรือ เปล่าคะ
ม : คะ ยังบนนอนไม่หลับ ผีนร้ายเหมือนเดิม บางคืนคิดน่ะคงมานอน เป็นเพื่อน ให้
พี่สาวมานอนกับลูกๆ ที่บ้าน ล้ามากคะ ทางนี้ท่วง ทางโน้นก็ท่วง เมื่อไรจะหาย
เสียทีก็ไม่รู้ เห็นลูกเจ็บมากๆ แลวกี่สงสาร
ว : แลวหมอบอกว่าอย่างไรบ้างคะ
ม : หมอบอกว่า อาการอย่างอื่นก็ดีขึ้นแล้ว นอกจากแกยังไม่แข็งแรงเท่านั้น โรคนี้
ไม่มีโรคแทรก ไม่รู้ว่าแกก็คงจะหาย

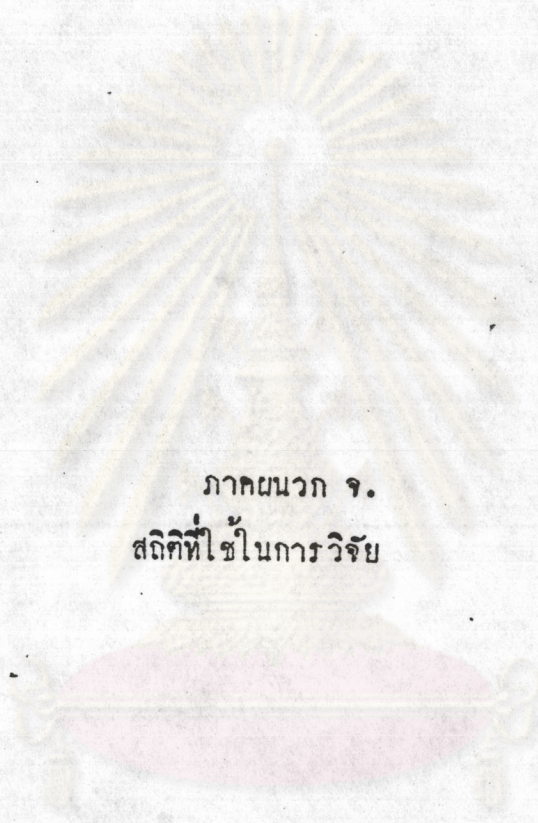
การสัมภาษณ์ตัว เด็ก เอง

ก่อนการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

- ว : จอยรู้สึกอย่างไรบ้างคะ ที่ต้องมานอนโรงพยาบาล
- ค : หนู เบื่อคะ แรกๆ ก็สนุกก็ มีเพื่อนเล่น แต่ทำไมไม่หายสักทีก็ไม่ทราบ บางคนเข้ามานอนที่หลังหนู แรกกลับบ้านแล้ว หนู เบื่อคะ อยากกลับบ้าน บางทีก็มีคนไขป่วยหนัก มาอยู่ใกล้ๆ แทนที่หนูจะหาย ก็กลับ เป็นมากขึ้น เพราะว่าคึดคอดจากเขา
- ว : ทำไมหนูถึงคิดว่า โรคไต เป็นโรคคึดคอดละคะ
- ค : เพราะน้องชายหนูป่วยหนักมาก่อน พอกลับบ้านหนักก็เป็น
- ว : แต่เท่าที่ครูทราบนะคะ โรคไตไม่ใช่โรคที่คึดคอดกันไค ถ้าหนูอยากทราบรายละเอียด เอียก หนูลองถามคุณพยาบาลคุณะคะ
- ค : ค่ะ
- ว : หนูยังไม่ไคทานอาหารหรือคะ กับข้าว เหลือ เก็บเลย
- ค : หนูไม่อยากทานคะ หนู เบื่อ ไม่เห็นอร่อยเลย เคี้ยวคอยให้แม่เอากับข้าวมาจากบ้านดีกว่าคะ เคี้ยวแม่ก็มา

หลังการทดลอง สัมภาษณ์ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖

- ว : จอย เป็นอย่างไรบ้างคะ
- ค : หนู เพลีย เหลือ เกินคะ อยากเอาน้ำเกลือออกเสียบที เมื่อไรหมคชวคก็ไมทราบ
- ว : หมอใหน้ำ เกลือมากี่วันแล้วคะ
- ค : สองวันแล้วคะ หมอบอกว่า เพราะหนูไม่ทานข้าว ทำให้ร่างกายอ่อนเพลีย ไม่มีกำลังทานทานโรค ก็เลยใหน้ำเกลือ
- ว : ทำไมหนูไม่ทานข้าวละคะ คุณแม่ เอากับข้าวมาให้หรือ เปล่า
- ค : เอามาคะ แต่ก็ไม่อร่อย หนูไม่อยากทานเลย แม่เพิ่งกลับไป เคี้ยวมาใหม่
- ว : คุณแม่มานอน เป็น เพื่อนหรือคะ
- ค : ค่ะ หนูขอให้แม่มานอนควย หนูนอนไม่หลับคะ เป็นร้าย เร็วเลย นอนผ่าบาททุกคืน หนูอยากกลับบ้านจริง เลยคะ
- ว : แล้วคุณหมอบอกว่าจะไคกลับ เมื่อไรคะ
- ค : หมอบอกว่า อีกไม่นานคะ ถ้าหนูหายก็ไคจะไคกลับบ้าน คุณครูคะ คุณครูมีหนังสือใให้ หนูอ่านบางใหม่คะ หนูไม่รูจะทำอะไร อยากอ่านหนังสือบาง
- ว : ตกลงคะ พรุ่งนี้ครูจะ เอาหนังสือการ์ตูนมาให้หนูนะคะ .

ภาคผนวก จ.
สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

$$1. \quad D = \frac{R_h - R_l}{N/2}$$

$$2. \quad r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2_t} \right]$$

$$3. \quad \bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาว อัมพร หินจิวณา เกิดวันที่ ๙ กันยายน ๒๔๘๔ ที่จังหวัด
เชียงใหม่ สำเร็จการศึกษาชั้นอนุปริญญาพยาบาลและประกาศนียบัตรคุณครู
จากคณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค วิทยาลัยพยาบาล จังหวัดเชียงใหม่
และสำเร็จการศึกษาวิทยาสาตร์บัณฑิต (สูติศึกษา) จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
เมื่อปีการศึกษา ๒๕๒๒

ปัจจุบันทำงานเป็นพยาบาล ประจำแผนกจิตเวช ศูนย์บำบัดนกรวมวิธี
เพื่อผู้อพยพ อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
สุขภาพองค์กรมหาวิทยาลัย